

Regd. No. 2075

ராஜரதுஜன் - 339

ஆசிரியர்: P. B. அண்ணாங்காச்சார்.

SRI RAMANUJAN

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

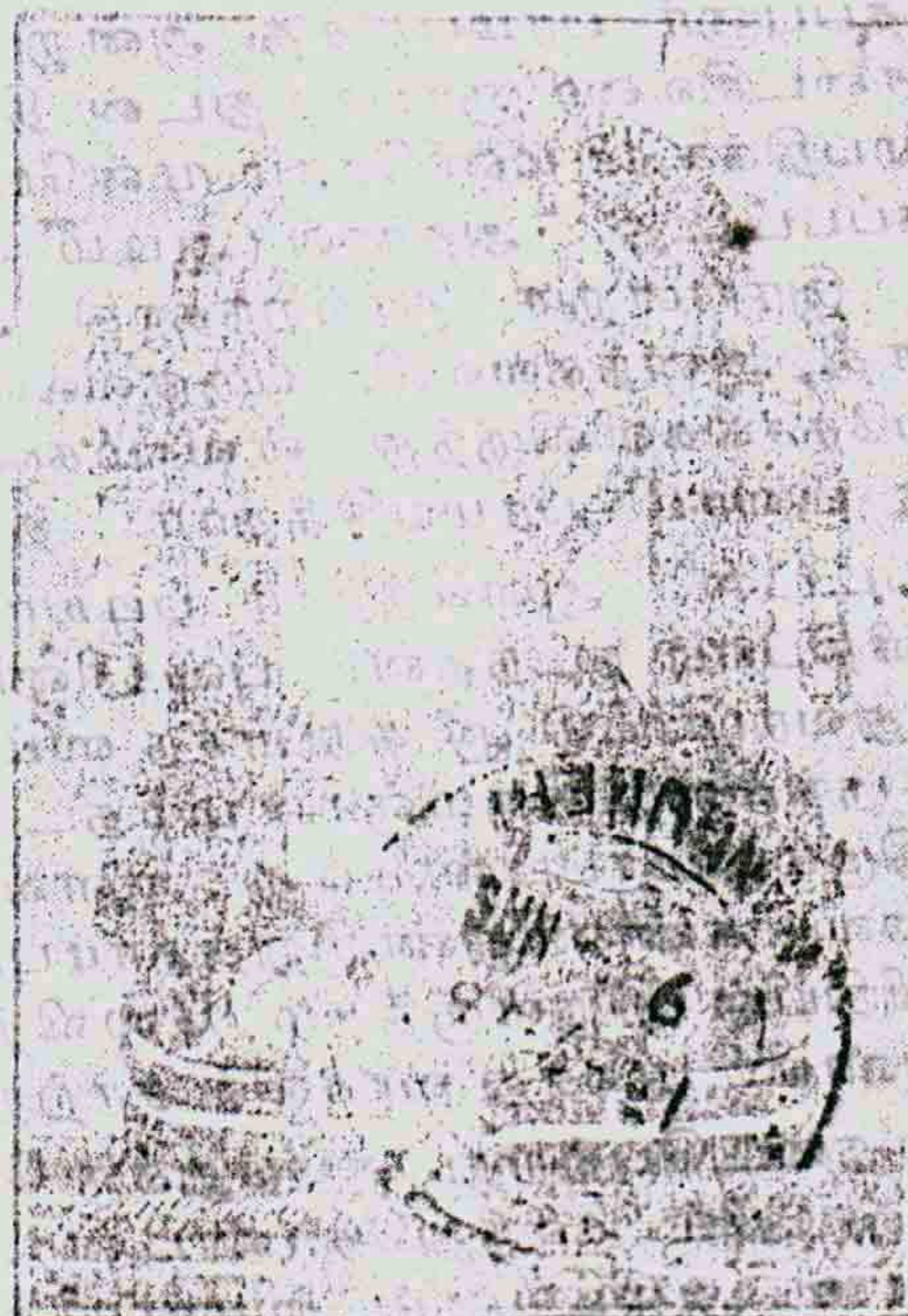
Mahatma mopaahyaya

P. B. ANNANGARACHARYA, KANCHIPURAM-631503.

வருஷச் சந்தா ரூ. 10 ரூ.

ஜூனியச் சந்தா ரூ. 25

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

பேராளன் பெருந்தேவத்தாயார்
திருவடிகே. சரணம்.

ஆழ்வாரும்பெருமானார் ஜியர்
திருவடிகளே சரணம்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல் வாழி*

தாழ்வாது மில்குரவர் தாழ்வாழி—ஏழ்பாரு

முடிய வவர்க ளுரைத்தபுகள் தாழ்வாழி*

செய்யமறை தன்னுட்கே சேர்ந்து.

1976 செப்டம்பர், ஆவணி மீ

நிர்வேதச் செய்தி

சித்ரகூடம் வித்வன்மணியின் வைகுண்டவாஸம்.

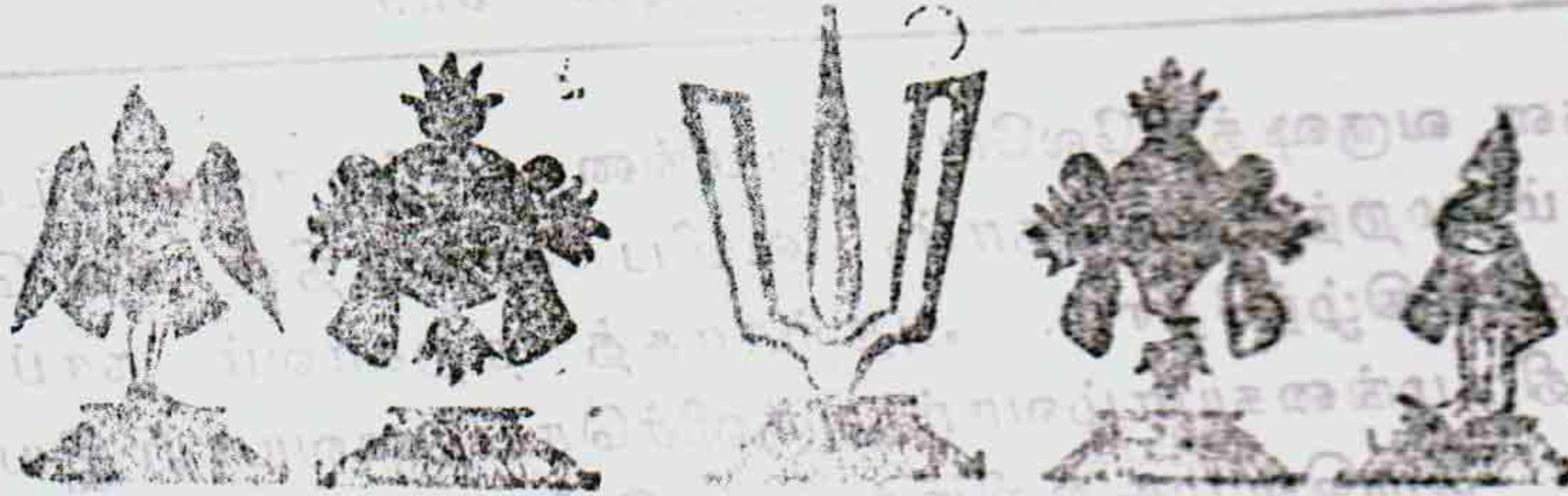
தில்லைத் திருச்சித்திரகூடத்தில் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமதபய வேதாந்த வித்வன்மணியான அஷ்ட கோத்ரம் வேங்கடாசார்யஸ்வாமி ஸ்ரீநற்று ஆடிமீ 31உ ஞாயிற்றுக்கிழமையன்றிரவு திருநாடலங்கரித்த நிர்வேதச்செய்தியை உலகமெல்லாம் அறிந்து வருந்தினபிறகு நாம் தெரிவிக்க நேர்ந்தது பற்றி வருந்துகிறோம். சென்றமாதத்து ஸ்ரீராமாநுஜன் ஸ்வாமி பரமபதித்தருளினதே இந்தத்தாமதத்திற்குக் காரணம். ஸ்வாமி சிலமாதங்களாகவே திருபேணி டாங்கில் லாமல் சயனித்திருந்தார். ப்ராச்சீந வித்வான்களென்று ப்ரஸித்தி பெற்றவாசனில் ஸ்வாமியே ஸ்ரேஷ்டித்திருந்தார். இன்னும் பத்தெட்டு வருஷங்கள் எழுந்தருளியிருக்கலாம். இவ்விபூதியின் தெளர்ப்பாக்யம் ஸோசநீயம். ஸ்வாமியின் கநிஷ்ட திருக்குமாரரான ஸ்ரீமான் (மஹாமேதாவி) ரங்காசாரியர் அடியேனுக்கெழுதியிருந்த பத்திரிகையை இதன்கீழ்ப் பிரசுரித்து அடியேன் ஒருவாறு மனச்சாந்தி பெறுகிறேன்.

—யத்திராதிபர் P. B. A.

“ஸ்ரீ உ. வே. திருத்தகப்பனார் பரமபதித்த அன்று பந்துக்கள் அனைவரும் அருகிலேயே இருந்தோம். கடைசிவரை ஞாபகத்துடன் திருக்கண்ணால் கடைக்கித்துக்கொண்டிருந்தார். பரமபதிக்க 48 மணிநேரம் முன்பே சுவாசத் தடை ஏற்பட்டு ப்ராணவாயு கொடுக்கப்பட்டது. அதனால் (ஆடிமீ 30உ) சனி இரவு முதல் கோயில் திருவாய்மொழி, இராமாநுச நூற்றந்தாதி உபதேச ரத்தினமாலை, ஆர்த்தி ப்ரபந்தம், அர்ச்சிராதி, ஆனந்தவல்லி, ப்ருகுவல்லி இவை ஸேவிக்கப்பட்டன. அருகிலிருந்த திவ்யதேசங்களிலிருந்து ஸ்வாமிகளும் அந்வயிததார்கள். ஞாயிறு இரவு 6-50 மணிக்கு ஸ்வாமி பரமபதித்தார். துங்கள் விடியற்காலையே சரமக்ரியைகள் தொடங்கப்பட்டன. ஆளவந்தார் படியான சரம கார்யங்களும், ப்ரம்மமேத ஸம்ஸ்காரமும் விதிப்படி நடந்தன. புஷ்கரிணியிலிருந்து வேதபாராயணத்துடன் தீர்த்தம் எடுத்துவரப்பட்டு ஸ்ரீ சுக்ப்ரச்ந ஸம்ஹிதையில் கூறியுள்ள படி ஸப்ததச, நவ கலச ஸ்நாநங்களும் திருமஞ்சனமும் நடக்கும் பரது நீராட்டம் ஸேவிக்கப்பட்டது. பிறகு திருமண்காப்பின்போது ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரமும், திருப்பல்லர்ண்டு, திருப்பாவை, கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பு, சூழ்விசும்பணிமுகில் ஆகியவை ஸேவித்து பின்பு வீதியில் திருவிருத்தம் ஸேவித்து திவ்யதேச மாலை ப்ரஸாதங்கள் எழுந்தருளப்பண்ணி அகத்து வாசலில் சாற்றுமுறை நடந்து விதிப்படி ப்ரம்மமேத ஸம்ஸ்காரம் நடைபெற்றது. ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட அருகிலுள்ள திவ்யதேச ஸ்வாமிகள் கோஷ்டியில் கலந்துகொண்டனர். ஏராளமானவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு மாலைகளும் பொன் ஆடைகளும் ஸமர்ப்பித்தனர். ஸ்ரீ நடராஜர் ஆலய சாரிடியும் சாதராவும், மாலைகளும் இட்டு மரிபாதையைத் தெரிவித்தது. முறையே ஸபிண்டகரணந்தம் நடைபெற்றபின், திருவத்யயன கோஷ்டி விலக்ஷணமாக நடைபெற்றது. நூறு ஸ்வாமிகள் உபய கோஷ்டியிலும் அந்வயித்தனர். கோயில், திருமலை, ஸ்ரீபெரும்பூதூர், திருவாலி திருநகரி, திருநாங்கூர்ப்பதிகள், தாடாளன் கோயில், தேரமுந்தூர், காட்டுமன்னார் ஸந்நிதி, ஸ்ரீ முஷ்ணம், திருக்குடந்தை, நாதன் கோயில் முதலான திவ்யதேசங்களிலிருந்து பரிசுட்டம் மாலை ப்ரஸாதங்கள் வழங்கப்பட்டன. தேவரீர் அநுக்ரஹித்திருந்த நிர்வேத பஞ்சகம் வாசித்தளிக்கப்பட்டது. மாலை நகரவாஸினின் இரங்கற் பொதுக்கூட்டம் கூடி, நகரின் பல ப்ரமுடர்கள் ஸ்வாமியின் அநுங்கணங்களைப்பற்றி ப்ரேசினார்கள். ஸ்ரீ உ. வே. ஸ்ரீ பெரும்பூதூர் கற்பூரம் பட்டப்பா ஸ்வாமி எல்லாக் கைங்கரியங்களையும் க்ரமப்படி நடத்திவைத்தது விசேஷித்துக் குறிப்பிடத்தக்கது”

திருச்சித்ரகூடம், }
28-8-76.

இப்படிக்கு, A. V. ரங்காசாரி.

ஆவிரியர்:

மஹாமஹிமோபாத்யாய ஸ்ரீ காஞ்சி ப்ரதிவாதிபயங்கரம்
ஆண்ணங்கராசாரியர்

ஸம்புடம் 29

நளவாஸ்ர ஆவணி மாதம்

10-9-76

ஸஞ்சிகை 3

மேல்வரும் பிங்கள வருஷத்தோடு

நிகழும் நள வருஷத்தையும் கூட்டிக்கொண்மின்

பிங்களவருஷம் பெரும்புதல் மாசுனிவனவதாரத்திலும் பெருமைபெற்றது நளவருஷம் துடிக்கொடுத்த
கூடர்க்கொடியினவதாரத்திலும்திருமங்கைமன்னன் திருவதாரத்திலும்திருமலைபெற்றது.

ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பேராசிரியர்களே ! இது காரும் நாம் பிங்கள வருஷத்தின்
பெருமையை மட்டுமே பிரசாரம் செய்து வந்
தோம். நிகழும் நள வதாரத்தில் ஆண்டா
ளுடைய திருவதாரமென்பதைச் சென்ற ஆடி
மாதத்தில் அறியப்பெற்றோம். அப்போதே
நாம் அபிநவ கோதாஸ்துதி யென்றும், கோதாதேவ்
யம்நுநந்தி யென்றும் ஆண்டாள் விஷயமான
இரண்டு ஸ்துதி நூல்களை (வடமொழியில்)
இயற்றி அவ்விரண்டையும் தமிழுரையுடன்
ஸ்ரீராமாநுஜன் (363B) என்னுமிதழில் வெளி
யிட்டுப் பிரசுரித்தோம். அன்றியும், அவற்றை
ஹிந்தி மகையுடன் நமது வைதிக மனோஹரா
வெள்ளும் ஸம்ஸ்கிருத பத்ரிகையிலும் பிரசு
ரித்தோம். இவ்விரண்டு ஸஞ்சிகைகளையும்
வபிக்கப் பெருதவர்கள் (25 ந-பைஸா ஸ்டாம்
புடல்) தமக்குத் தெரிவித்துக்கொண்டால்
உடனே அனுப்புவோம்.

இந்த நள வருஷத்திலேயே திருமங்கையாழ்வாருடையவும் திருவவதார மென்பதை நாம் மறந்திருந்தோம். ஸமீப காலத்தில் சில பெரியார்கள் நனை ஆட்ட வுணர்ந்து மகிழ்ந்தோம். அதற்காகத் தற்காலம் நாம்செய்த பணிகள் இரண்டு. (1) திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்தவையாய் இயற்பா ஆயிரத்தில் சேர்ந்தவையான திருவெழுகூற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல் என்னும் மூன்று திவ்வியப் பிரபந்தங்களுக்கு நம்முடைய நிவ்யார்த்த தீபிகையுரை நூலைந்து வருடங்களாய் துர்லபமா யிருப்பதால் அதை மறுபதிப்புச் செய்து முடித் தோம். (2.) ஷேதிவ்யப்பிரபந்தங்கள் மூன்றுக்கும் ஸம்ஸ்கருத மொழிபெயர்ப்பு = (அதாவது) திருவெழுகூற்றிருக்கையை ஒரு தண்டகமாக இயற்றியும், திருமடல்க ளிரண்டையும் ஆர்யாவ்ருத்தத்தில் ச்லோகபத்தமாக்கியும் விரிவான டிகையோடு பல வருஷங்களுக்கு முன்பு வெளியிட்டிருந்தோம். அவையும் சிலவாண்டுகளாக துர்லபமானதனால் அவற்றையும் தேவநாகர லிபியில் அச்சிடுவித்து நமது வைதிக மநோஹரா பத்ரிகையில் இம்மாதத்து இதழில் பிரசுரம் செய்திருக்கிறோம். இவ் வளவால் திருப்தி யடைந்திலோம். மேலும் பணி புரிவதற்கு 'மநோரதாநாம் அதடா: ப்ரவாஹா:'. க்ரமேண வெளிவரும். ...

★ பிங்களவதிஸுர பிங்களமாலிகை ★

ஸ்ரீயாஷ்யத்தில் ஓர் அதிகரணம்

ப்ரயோஜனவ த்தவாதிகரணம்

— (சாரீரமீமாம்ஸையில் இரண்டாமத்யாயம் முதற்பாதத்திலுள்ளது) —

பரமபுருஷன் ஜகத்தைப் படைக்க சக்தன் என்பதில் விவாதமில்லை. ஆனால் ஜகத் ஸ்ருஷ்டியினால் அவனுக்கு யாதொரு ப்ரயோஜனமும் ஸித்திக்கமாட்டா தாகையாலே அவனை ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவாக ஒப்புக்கொள்ள ஒளசித்யமில்லை. உலகத்தில் 'ப்ரயோஜன மறுத்திச்ய ந மந்தோபி ப்ரவர்த்ததே' என்கிற வசனம் அனைவருமறிந்தது. ஒரு ப்ரயோஜனத்தைக் கணிசியாமல் மூடன்கூட ஒரு காரி யத்தில் கைவைக்கமாட்டானென்பது இதன் பொருள். ஆகவே பரமபுருஷனை ஜகத்ஸ்ரஷ்டாவாக இசைந்தால் அவன் ஒரு ப்ரயோஜனத்தைக் கருதி ஸ்ருஷ்டியில் ப்ரவர்த்திக்கிறானென்று கூறவேண்டும். அவனோ அவாப்த ஸமஸ்த காமனென்று ப்ரஸித்தி பெற்றவன்; ஜகத்ஸ்ருஷ்டியினால் அவன் பெற்றலாவதொரு ப்ரயோஜன முள்ளதாக நிரூபிக்க முடியாது. ஏதேனுமொரு ப்ரயோஜனத்தைச் சொன்னால் அவனுக்கு அது முன்னேயில்லையென்று கொள்ளவேண்டி வருமாகையாலே அவ னுக்கு இயற்கையாகவுள்ளதான அவாப்த ஸமஸ்த காமத்வ ப்ரஸித்திக்கு பங்கம் வரும். உலகத்தில் அவரவர்கள் செய்யுங்காரியங்களுக்கு ஸ்வாஸ்த்த ப்ரயோஜன மேயுள்ளதென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லாமையாலும், பரார்த்தமாகவுங் காரியங்கள் செய்வதுண்டாகையினாலும் இங்கு பர ப்ரயோஜனத்திற்காக ஸ்ருஷ்டி யென்று சொல்லவும் போகாது. 'அவாப்த ஸமஸ்த காமனுவன் பரார்த்தமாகச் செய் கிறானென்றால் பிறரை அநுக்ரஹிக்க வேண்டிச் செய்வதாக இருக்கவேண்டும். பல

வகைத் துன்பங்களை யனுபவிப்பதற்கு ஆஸ்பதமாகக் காணப்படுகிற ஸ்ருஷ்டியை அநுக்ரஹ சார்யமாக எண்ணுவதற்கில்லையே. துக்கம் கலசாமல் ஆனந்தமே அனுபவிப்பதாக ஜகத்து தூண்படுமாகில் பரமகாருணிகனான ஈசுவரன் சருணையினால் ஸ்ருஷ்டித்தானென்று சொல்ல ஏற்கும். அப்படியில்லையே. ஆகவே ஈசுவரன் ஜகத்காரண பூதனல்லன் என்று பூர்வடக்ஷம் தோன்ற, அதன் பரிஹாராச்த்தமாக இவ்வதிகரணம் அவதரிக்கின்றது.

ஸ 9. *ந ப்ரயோஜநவத்த்வாத்*. (2—1—32.)

இது பூர்வபக்ஷஸூத்ரம். (இதன் பொருளாவது)—ப்ரயோஜநவத்த்வாத்—செய்கிற காரியம் ஒரு ப்ரயோஜனத்தை யுடைத்தாயிருக்கவேண்டுமாயைவாலே, [ப்ரக்ருதத்தில் ஸ்ருஷ்டியில் பரமபுருஷனுக்கு ஒரு ப்ரயோஜனமும் சொல்ல முடியாதாகையாலே] ந—ஈசுவரன் ஜகத்காரண பூதனல்லன் என்கை. இதற்கு மேல் ஸித்தாந்த ஸூத்ரம் வருமாறு:—

ஸ 10. *லோகவத் து லீலாகைவல்யம்*. (2—1—33)

ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்கு லீலையே ப்ரயோஜனமென்று ஸமாதானம் காட்டப்படுகிறது. உலகில் ஸார்வபௌமனான ஒரு சக்ரவர்த்தியை யெடுத்துக்கொள்வோம். அவன் அவாப்தஸமஸ்தகாமனென்னக் குறையிலை. அவன் சில தேசமு ரோடு கூடிப் பந்துவிளையாட்டு முதலான லீலைகளைச் செய்யக் காணாநின்றோம். அதனால் அவனுக்கொரு ப்ரயோஜனமில்லை என்பது ப்ரதக்ஷம். ஆயினும் லீலையாக நடந்துவருகிறது. அதேபோல, பகவானும் லீலையாகவே ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணிப் போருகிறான் என்றதாயிற்று. ஸூத்ரத்தில் லோகவத் என்பதற்குப் பொருள் 'லோகத்திற்போல' என்பதாம். "யதா லோகே ராஜ்ஞ: சந்துகாத்யாரம்பே" என்பது வேதாந்த தீபஸூக்தி. லீலாகைவல்யம்-லீலைமட்டும் என்றபடி.

— இவ்விடத்தில் மணவாளமாமுனிகளின் அற்புதமான விமர்சம் —

பிள்ளை லோகாசார்யர் தத்வத்ரயத்தில் ஈசுவரப்ரகரணத்தில் இவ் விஷயத்தை யருளிச்செய்யுமிடத்து 'இதுக்கு ப்ரயோஜனம் கேவலலீலை' என்றருளிச் செய்தார். அதற்கு வியாக்கியானம்—'அவாப்தஸமஸ்த காமதயா பரிபூர்ணனாயிருக்கிறவனுக்கு இந்தவ்யாபாரத்தால் ப்ரயோஜனமென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இதுக்கு ப்ரயோஜனம் கேவலலீலை) என்று. அதாவது, இந்த ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ரூபவ்யாபாரத்துக்கு ப்ரயோஜனம் வெறும் லீலை யென்றபடி.' என்றருளிச்செய்து விட்டு; 'ஸ்ருஷ்டி லீலாரூபம்' என்று வாக்யப்ரயோகம் பண்ணலாமே யொழிய 'ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜனம் லீலை' என ப்ரயோகம் பண்ணுவது சாஸ்த்ரீயமாகுமா வென்று விமர்சித்தருளுகிறார் மாமுனிகள். "ஜகத்ஸர்க்கே லீலைவ ப்ரயோஜநம்" என்றுள்ள பகவத்பாஷ்யகார ஸ்ரீஸூக்தியின்மேலும் இந்த விமர்சம் ப்ராப்தமாகிறது. இங்கு மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு—"லீலையாவது தாதாத்விசரஸ மொழிய காலாந்தரத்தில் வருவதொரு பலத்தைக் கணிசியாமல் பண்ணும் வ்யாபாரமேயாகிலும் (இதுக்கு ப்ரயோஜநம்) என்று ஸ்ருஷ்டி ரூபவ்யாபாரத்துக்கு ப்ரயோஜனமாகச் சொல்லுகையாலே தாதாத்விச ரஸமாத்ரத்தைச் சொல்லிற் றாகக் கூடவது" என்பதாம். இந்த பங்க்திகள் சாஸ்த்ரவ்யுத்பன்னர்களுக்கொழிய

அர்த்தபோதகமாக மாட்டாமையாலே சிறிது விவரிக்கவேண்டியதாகிறது. லீலையாவது—பின்னிட்டு வருவதொரு பலனைக் கோலாமல் தற்காலத்தில் விளைவதொரு இன்பத்தைமட்டும் விரும்பிச்செய்யும் வியாபாரம். ஸ்ருஷ்டியாகிற வியாபாரத்திற்கு லீலையாகிற வியாபாரம் ப்ரயோஜனமென்றால் இது அந்வயிக்க மாட்டாது. இதைப் பொருந்த வைக்கவேண்டும். மணவாளமா முனிசுள் பொருந்தவைக்கும் வழி கேண்மின். லீலையாவது—தற்காலத்தில் விளைவதொரு இன்பத்தை விரும்பிச் செய்யும் வியாபாரம் என்பது உண்மையேயாயினும், ப்ரக்ருதத்தில் 'தற்காலத்தில் விளைவதொரு இன்பம்' என்றிவ்வளவே லீலாசப்தார்த்தமாகக் கொள்ளப்படவேண்டும். வ்யாபார பர்யந்தமாகப் பொருள் கொண்டால் தான் 'வ்யாபாரத்துக்கு வ்யாபாரம் ப்ரயோஜனம்' என்று சொல்லுகையால் வரும் அநுபபத்தி இடம் பெறும். இப்போது வ்யாபாரபர்யந்தமாகக் கொள்ளாமல் லீலையாவது தற்காலத்தில் விளைவதொரு இன்பம் என்னுமளவே பொருளாகக் கொள்ளப்படுவதால் 'ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜனம், தாத்தகாலிக ரஸம்' என்றதாகி வாக்க்யப்ரயோகம் பொருந்திவிடுகிறது—என்பது மாமுனிகளின் உபபாதனப்ரகாரம். 'தவதாச்சரிதாநாம் ஜகதுத்பவஸ்திதிப்ரணாச ஸம்ஸார விமோசநாதய: பவந்தி லீலா.' என்ற ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸுக்த்தியிலும், 'அகிலபுவநஜன்மஸ்தேதம பங்காதி லீலே' என்ற ஸ்ரீபாஷ்ய மங்கல ச்லோகத்திலும் அநுபபத்திசங்கைக்கு ப்ரஸுத்தியே யில்லை யென்று தெளிக. (இடையில் இது ப்ராஸங்கிகம்.)

சப்த ப்ரயோகத்தில் அநுபபத்தி சங்காஸமாதானங்கள் இங்ஙனே நிஃழ்ந் திருப்பது தவிர, லீலாகைவல்ய மென்ற அர்த்தத்தினும் மணவாளமா முனிசுள் (தத்வத்ரய வியாக்கியானத்திலேயே சுவ்விடத்திலேயே) ஓர் அநுபபத்தியை சங்கித்துப் பரிஹாரமு முணர்த்தியருளியுள்ளபடியைக் கேளீர். அவ்விடத்து ஸ்ரீஸுக்த்திகளின் தாற்பரியத்தை மட்டும் இங்கு விளக்குகிறோம்; பரம்தோக்யங்க ளான ஸ்ரீஸுக்த்திகளை அங்கே ஸேவிப்பது.

ஸர்வேச்வரன் ஜகத்வ்யாபாரத்தை லீலையாக நடத்திப் போருகிறானென் பதை ஸுத்ரகாரர் மட்டு மன்றிக்கே மற்றும் மஹர்ஷிகளும் 'க்ரீடதோ பாலசஸ்யேவ சேஷ்டாம் தஸ்ய நிசாமய' இத்தபாதிகளாலே வெளியிட்டுள்ளார்கள். ஆழ்வார்களும் "இன்புறுமிவ்விளையாட்டுடை என." இத்யாதி யருளிச்செய்தார்கள். ஆகவே லீலையென்பது மறுக்கத்தக்கதன்றுமென்றும், "விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும், பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந்! ஹஸ்தபாதாதி ஸம்யுதா." என்றும் (திருவாய்மொழி 3-9-10) "சென்று சென்றாலுங் கண்டு சன்மங்கழிப்பானெண்ணி ஒன்றி யொன்றியுலகம் படைத்தான்" என்றும் சேதனர்களுடைய உஜ்ஜீவனம் ப்ரயோஜனமாக ஜகத் ஸ்ருஷ்டிபண்ணினானென்று சொல்லுகிற இவ்வசனங்களுக்கும் சேர நிர்வஹிக்கவேண்டுமென்னிடம்; நிர்வஹிக்கக் குறையில்லை. சேதனேஜ்ஜீவனமும் லீலையுமாகிற இரண்டும் ப்ரயோஜனமாயிருக்கச்செய்தேயும் ப்ராசுர்யத்தைப்பற்ற லீலைபச் சொல்லிற்று. அதாவது "ஸ்வாதந்தர்யமைச்வரமபர்யநு யோஜய மாஹ:" என்கிற ஆழ்வானுடைய ஸ்ரீஸுக்த்தியின்படி ஸர்வேச்வரனோ நினைத்தபடி செய்வவல்ல சக்திமான். ஸ்வாத்மாக்களையும் ஏக காலத்திலே முக்த ராக்கவல்ல சக்திமான். அப்படியிருத்தும் தானிட்ட வழக்கான ஆத்மாக்களை

கர்மத்தை வ்யாஜீகரித்துக் கைகழியவிட்டு சாஸ்த்ர மர்யாதையிலே காலக்ரமேண அங்கீகரிப்பதாக ஒரு கட்டளையிட்டு வைத்திருப்பதுண்டே, இது வொரு லீலாரஸம் கொண்டாடுவதற்கே மன்றே; இவ்விபூதிக்கு லீலாவிபூதிமென்ற திருநாமமன்றே. ஆக இவ்விபூதியில் லீலையே ப்ரகர ப்ரயோஜநமாய்ச் செல்லுகையாலே ஸுத்ர காராதிகளும் ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜனம் லீலையேயாகச் சொன்னதில் குறையொன்று மில்லையாயிற்று. ப்ராஸங்கிகமான வித நீற்க.

இனி அடுத்த ஸுத்ரத்திற்குச் செல்வோம். ஜகத்துக்களைப் படைப்பவன் ஈசுவரனே யென்று கொள்ளுமளவில், அவனை பக்ஷபாகியென்றும் கருணையற்றவனென்றும் சொல்லவேண்டியதாகிறது. ஏனெனினி; ஸ்ருஷ்டிச்சுற்றவளவில் ஸகலாத்மாக்களையும் ஒருபடியாகவல்லாமல் தேவமநுஷ்யாதி பேதங்களையிட்டு இருப்பதும், சிலரை மூடர்களாகவும், சிலரைப் பண்டிதர்களாகவும், சிலரை ஸுகீம அநுபவிப்பவர்களாகவும், சிலரை துக்கமே அநுபவிப்பவர்களாகவும் படைக்க இங்ஙனே பவ்வாறு விஷம ஸ்ருஷ்டி காண்கையாலே ஸர்வேச்வரனுக்கு இது அவத்யமாகுமன்றே? ஸர்வஸமனென்றும் பாம தயாளுவென்றும் ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கிற அப்பெருமானுக்கு எல்லாரளவிலும் ஒத்திராமையாகிற வைஷ்யமும், து:கிகளாக ஸ்ருஷ்டிக்கையாலே பரதுக்காஸஹிஷ்ணுத்வமாகிற க்ருபையிலாமையும் வாராதோ வென்கிற சங்கை தோன்ற, அதற்குப் பரிஹார முணர்த்துகிறது மேல் ஸுத்ரம்.

ஸி. வைஷ்யம்ய நைர்க்ருண்யே ந ஸாபேக்ஷத்வாத் ததா ஹி தர்சயதி. (2-1-34)

பூர்வபக்ஷமும் ஸித்தாந்தமும் சேர்ந்த ஸுத்ரமிது. வைஷ்யம்ய நைர்க்ருண்யே ந = வைஷ்யமும் நிர்தயத்வமுமாகிற அவத்யங்கள் ஸம்பவிக்கமாட்டா. (ஏனெனினில்;) ஸாபேக்ஷத்வாத்-அவரவர்களின் பக்ஷபாப ரூபகருமங்களை யெதிர்பார்த்து விஷமஸ்ருஷ்டி நடப்பதனாலே. ததா ஹி தர்சயதி—ச்ருதிஸ்ம்ருதி முதலான ப்ரமாண ஜாலம் இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டுகின்றதன்றே. “ஸாதுகாரீ ஸாதுர பவதி, பாபகாரீ பாபோ பவதி. புண்ய: புண்யேந கர்மண பவதி பாப: பாபேந கர்மண” இத்யாதிச்ருதிகளும், “நிமித்தமாத்ரமேவாஸௌ ஸ்ருஜ்யாநாம் ஸர்வ கர்மணி. ப்ரதாநகாரணீபூதா யதோ வை ஸ்ருஜ்யசக்தய:.. நிமித்த மாத்ரம் முக்த வைவ நாந்யத் கிஞ்சிதபேக்ஷதே, நீயதே தபதாம் ச்ரேஷ்ட! ஸ்வசக்த்யா வஸ்து வஸ்துகாம்” என்கிற ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண வசனங்களும் இங்கு நோக்கத்தக்கன. ஸ்வசக்த்யா வஸ்துதாம் நீயதே — ஸ்வகர்மங்களினாலேயே தேவாதிவஸ்துத்வ ப்ராப்தி யென்றபடி.

இதற்குமேலும் ஒரு ஆசங்கை தோன்றுகிறது; ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னே கேஷத்ரஜ்ஞர்கள் கிடையாது. ஏனெனினில், *ஸதேவ ஸோம்ய! இதமக்ர ஆஸீத்* இத்யாதிச்ருதியில்-ப்ரளயதசையில் கேஷத்ரஜ்ஞர்களுக்கு பரப்ரஹ்மத்தோடு ஐக்யம் தெரிவிக்கப்படுகையாலே. எப்போது கேஷத்ரஜ்ஞர்களிலேயோ அப்போது அவர்களின் கருமமும் இருக்கப்ரஸக்தியில்லை. ஆகவே விஷமஸ்ருஷ்டிக்குக்

காரணம் கேஷத்ரஜ்ஞர்களின் கருமங்கள் என்று எங்ஙனே சொல்லலாம்? என்று சங்கிக்க இடமுள்ளது. இதற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறது அடுத்த ஸுத்திரம்.

ஸ்ரீ. ந கர்மாவியகாதிதிசேந்த அநாதித்வாத் உபபத்யதேசாயி உபஸ்யதே ச. (2—1—35)

ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் ஜீவாத்மாக்கள் புதிதாக ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுவதில்லை. *ந ஜாயதே மரியதே வா விபச்சித்* *ப்ரச்ருதிம புருஷஞ்சைவ வித்த்யநாதீ உபாவபி* இத்யாதி ப்ரமாணங்களினால் கேஷத்ரஜ்ஞர்களின் அநாதித்வம் அறிவிக்கப்படுகிறது. அதனால் கர்மப்ரவாஹமும் அநாதியென்பது ஸித்தம். அப்படியில்லையானால் ஒருவர் செய்த கருமத்தின் பலனை யனுபவிப்பது அவர்க்கு இல்லாமற்போகவும், நான் செய்யாத கருமத்தைத் தான் அனுபவிக்கவும் ப்ரஸங்கிக்கும். *ஸுரீயா சந்த்ரமஸௌ தாதா யதாபூர்வமகல்பயத்* என்றச்ருதியைஊன்றி நோக்கவேணும். இதில் 'யதாபூர்வம்' என்றிருக்கையாலே நவீன ஸ்ருஷ்டி எதுவும் கிடையாதென்பது எளிதாக விளங்கும். ப்ரலய காலத்தில் பரப்ரஹ்மத்தோடு ஐக்யம் சொல்லப்படுகிறதே, அதற்கு என்ன கதியென்னிக்; நாமரூபவிபாகத்திற்கு அர்ஹமன்றிக்கே யிருந்த நிலையைக் கொண்டு அங்ஙனே சொல்லிற்றத்தனை. பிறகு நாமரூப வ்யாகரணம் சொல்லப்படுகையாலே ஸ்வரூபம் அநாதியென்பது ஸித்தத்தே தீரும்.

ஆக. பரப்ரஹ்மத்தின் ஐகத்காரணத்வம் அசைக்கமுடியாத தென்றும் ப்ரதானபரமாண்வாதிகளுக்கு அது அஸம்பாவிதமென்றும் தலைக்கட்டப்பட்டது.

வேதார்த்த ஸங்க்ரஹமும் - வேத தாத்பர்யமும்

வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ மென்பது பகவத்ராமாநுஜர் அருளிச்செய்த நவரத்த நவநிதிக்ரந்தங்களுள் ஒன்று; ஒன்று என்பது மட்டுமன்று, முதன்முதலாக அருளிச் செய்த க்ரந்த மிதுவேயாகும். ஆதிசங்கராசாரியர் ஈஸகேந-கட-ப்ரஸ்நாதிகளான தஸோபநிஷத்துக்களுக்கும் பாஷ்யம்யற்றியுள்ளார். ஸ்வாமி ராமாநுஜர் உபநிஷத் பாஷ்யமருளிச் செய்வதற்கு பதிலாக வேதார்த்தஸங்க்ரஹ மருளிச் செய்தார். உபநிஷத்துக்களில் எந்தெந்த வாக்கியங்களில் பிறர் பண்ணின அபார்த்தங்களைக் கண்டிக்கவேணுமோ அவற்றைக் கண்டித்து ஸமஞ்ஜஸமான அர்த்தத்தை ஸ்தாபித் நருளினர் வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்திலே, மற்றபடி உபநிஷத்வரக்கியங்களுக்கு ப்ரதிபதார்த்தம் தெரிந்து கொள்ளவேணுமானால் இதரபாஷ்யத்தைக் கொண்டு தெரிந்து கொள்வதில் குற்றமில்லையென்று ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம்.

இந்த திவ்யக்ரந்தத்தில் முடிவாக அறுதியிட்ட முக்கியமான விஷயமொன்றை இங்கு நிரூபிக்கிறோம். இக்கட்டுரைக்கு "வேதார்த்த ஸங்க்ரஹமும் வேததாத்பர்யமும்" என்று மகுடமிட்டிருக்கிறோம். வேதத்தின் தாத்பர்யம் ஒன்றிரண்டன்றிக்கே பலபலவாயிருக்குமே! அவற்றுள் எது இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம்? என்னில்; கேண்மின்; வேதங்களுக்கு முக்கியமான தாத்பர்யம் ஒன்றேயாகும். 'ஸகலசராசரங்களும் பரமபுருஷனுக்கு ஸரீரபூதங்கள்' [தத் ஸர்வம் வை ஹரேஸ் தநு:] என்பதொன்றேயாம். *ததேவாக்நிஸ் தத் வாயுஸ் தத் ஸுரீயஸ் தது சந்த்ரமா:* என்கிறதைத்திரீயோபநிஷத்வாக்யத்தை யெடுத்துக்கொள்வோம். பரப்ரஹ்மத்தை யுத்தேசித்து 'அதுதான் அக்நி, அதுதான் வாயு, அதுதான் ஸுரீயன், அதுதான்

சந்திரன்' என்று சொல்லுகின்றது இந்த வாக்கியம். நெருப்பு தண்ணீராகுமா? தண்ணீர் நெருப்பாகுமா? ஒருவஸ்து மற்றொருவஸ்துவாக ஆகுமுடியாதே. அப்படியிருக்க தசேவ, ததேவ, ததேவ.... என்று ஒதியிருப்பது எங்ஙனே பொருந்தும்? என்று பார்க்கவேண்டும். அகநி வாயுஸூர்ய சந்திராதிகளை ஸரீரமாகக் கொண்டபாம் பொருள் ஒன்றையாசலால் பொருந்தக் குறையில்லை யென்று வேதாந்த பரிசயமுள்ளவர்கள் செளிவிக்கக்கூடும்.

இந்த ஸரீரத்திப்பாவ ஷணர்ச்சியினால் தேறுவதென்ன வென்னிள்; சரீரமான் வஸ்துக்கள் ஆத்மாவான வஸ்துவுக்குக் கைங்கரியம் செய்யக் கடமைப் பட்டவை யென்பது தேறும். இதை ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்ஙளிடத்தில் செவ்வனே காணலாம். கைகால் தலைமுதலிய வறுப்புகளோடு கூடிய நம் உடலானது இரவும் பகலும் சிரமப்பட்டு வேலைசெய்து போருவது அபலபிக்க முடியாதது; இப்படிவேலை செய்வது எதற்காக? என்று பார்க்க வேண்டும். பார்க்கில், உள்ளே யுறைகின்ற ஆத்மாவுக்காக- என்று தேறும். எப்படி தேறுமென்னிள்; உள்ளேயிருக்கின்ற அந்த ஆத்மாவானவன் "உத்க்ரந்தி கத்யாகதீநாம்" என்ற ப்ரஹ்மஸூத்ரப்படி ஒருநாளிலே உத்க்ரமணமடைந்து போவதையம் காணாநின்றோமல்லவா? அப்போது இந்த கைகால் முதலான வறுப்புகள் ஒன்றும் செய்யாமல் வாளாவிருப்பதையும் பார்க்கின்றோம். ஏன் வாளாவிருக்கின்றன? என்று வினவினால், இதுகாறும் உள்ளே எஜமானனொருவன் இருந்து வந்தபடியால் அவனுக்குக் கைங்கரியம் செய்யவேண்டிய தாயிருந்தது, அந்த எஜமானன் கிளம்பிப் போய்விட்டபடியால் யாருக்குக் கைங் கரியம் செய்வது? கைகால் தலைமுதலான உறுப்புள்ளானவை ஸ்வாமியினுடைய கைங்கரியத்திற்காகவே ஏற்பட்டபடியால் ஸ்வாமி போனவாறே கைங்கரியம் ஓய்ந்து விடுகிறது என்ன வேண்டியது தவிர வேறுண்டோ?

மின்ஸார விசிறி இல்லாத காலத்திலும், இப்போதும் அது இல்லாத வீடத்தி லும் ஒருசேவகன் எஜமானனுக்கு விசிறி கொண்டு வீசுகிறான். எதுவரையில் வீசு கிறான்? எஜமானன் நாற்காலியில் அமர்ந்திருக்கும் வரையில் தானே; அவன் எழுந்து சென்றபின் இந்த பணிவிடைக்காரன் பணிசெய்வதுண்டோ? இல்லை. இதனால், சேஷப்பட்டிருப்பதே ஸரீரலக்ஷணம் என்றறிகின்றோம். "யஸ்ய சேதநஸ்ய யத் த்ரவ்யம் ஸர்வாத்மநா ஸ்வார்த்தே நிபந்தம் தாரயிதுஞ்ச ஸக்யம் தச்சேஷதைக ஸ்வரூபம் தத் தஸ்ய ஸரீரம்;" என்று நமது ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிய ஸரீர லக்ஷணம் ஸமந்விதமானபடி கண்டீர்களல்லவா?

நம்முடைய ஸரீரத்தைவிட்டிட்டு, ஆத்மா என்கிற வொருவஸ்துவை எடுத் துக்கொள்ளோம். அந்தர்யாமிப்ராஹ்மணத்தில் யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம் என்று தொடங்கி "யஸ்ய ஆத்மா ஸரீரம்" என்னு மளவும் ஒதியிருப்பது கொண்டு ப்ருதிவ் யாதிகளைப்போலே ஆத்மாவும் பகவானுக்கு ஸரீரபூதம் என்று நிராக்ஷேபமாக வித்திக்கின்றது. ஆத்மாவுக்கு ஸரீரத்வம் வித்தித்தவாறே சேஷத்வமும் கூடவே வித்தித்ததாயிற்று. "ந அகிஞ்சித்குர்வதஸ் சேஷத்வம்" "அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத் வாநுபபத்தி:" என்கிற முதுரைகளினால் சேஷத்வமென்பது கைங்கர்ய ரூபமென்று வித்தித்ததாகும். ஆக இவ்வளவால் வேத தாத்தபர்யம் நிரூபிதமாயிற்று.

இனி வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ நிருபணம்

ஒருவன் ஒருவனுக்கு அடிமை செய்வது—ஸேவை செய்வது என்பது இழ்தொழில் தானே. இது துக்கரூபந் தானே. ஆனந்தமயான ஆத்மாவுக்கு துக்கப் பரவ்ருத்தி கூடுமோ? என்கிற ஆக்ஷேபம் வலிதாக நிற்கிறது. இதற்குப் பரிஹாரம் முமுகூப் படிமுதலிய ரஹஸ்யச் சந்தங்களிலுள்ளது நிற்க. வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தின் முடிவில் ஸ்வாமி ஸாதித்திருப்பது காணீர், அங்கு.

‘நநு ச, அத்யந்த ஸேஷதைவ ஆத்மந: அநவதிகா திஸ்யம் ஸுகமிதி உக்தம் பவதி; ததேதத் ஸர்வ லோகவிருத்தம்; ததா ஹி.....’

என்று தொடங்கி ஆக்ஷேபத்தை விளக்கி ஸமாதானத்தை ஸாரமாக அருளிச் செய்துள்ளார். இவ்விஷயத்தைச் சிறிது விவரித்தெழுத விரும்புகிறேன். ஒரு வனுக்குப் பணிவிடைசெய்வதென்பது உலகில் கிலேஸமாகக் காணப்படுகிறதே யொழிய ஆனந்தமாகக் காணப்படவில்லை. *ஸேவா ஸ்வவ்ருத்திராக் க்யாதா தஸ் மாத் தாம் பரிவர்ஜயேத்* என்று மநுஹர்ஷியும் கூறியுள்ளார். பணிவிடைசெய்வ தென்பது நாய்வேலையாகையால் அதைவிட்டுவிடவேண்டியதென்று கண்டிப்பாகக் கூறினர் மஹர்ஷி. ஆனந்தமயான ஆத்மா ஆனந்தரூபமாய் ஆனந்தஹேதுவான செயலைச் செய்து ஆனந்தப்படவேண்டியிருக்க, கிலேஸத்திற்கே ஹேதுவான கைங்கரியத்தைச் செய்து வருந்தலாமோவென்பது ஆக்ஷேபம். இதற்கு ஸமாதானம்;— பணிவிடைகள் இரண்டு வகையாக வுண்டு; தேஹபோஷணத்திற்காகச் செய்வது ஒன்று; அதாவது கூலிவேலை செய்வது. மற்றொன்று ஆத்மானந்தத்திற்காகப் பணிவிடை செய்வது. அதாவது பகவத் பாகவத ஆசார்ய விஷயத்தில் கைங்கரியம் செய்வது. இவற்றுள் தேஹபோஷணர்த்தமான பணிவிடையினால் கிலேஸம் விளையுமே யொழிய பகவத் பாகவத ஆசார்ய கைங்கரியங்களினால் சிறிதும் கிலேஸம் விளையாது. கிலேஸமில்லை யென்பதுமட்டுமன்று; பரமானந்தம் கொந்த ளிக்கும். ஒரு பரமபக்தன் பகவானுக்குச் செய்யும் கைங்கரியத்தையும், பாகவ தோத்தமர்களின் பெருமையை யறிந்தவன் அவர்களுக்குச் செய்யும் கைங்கரியத் தையும், சிஷ்யன் ஆசாரியனுக்குச் செய்யும் கைங்கரியத்தையும், காழகன் காமி னிக்குச் செய்யும் பணிவிடைகளையும் பார்ச்சின்றோம். இவை வெகு மகிழ்ச்சியுடன் நடைபெறுகின்றனவென்பதை எங்குங் காணாநின்றோம்.

துஷ்யந்த மஹாராஜன் வேட்டையாடிக் கொண்டு செல்லும்போது சுன்னவ மஹர்ஷியின் ஆசிரமத்தில் இளைப்பாறப்பெற்றதான். சகுந்தலையென்னும் தெய்வ மாதைக்கண்டு காதல் கொண்டான். அவளோடு ஸம்பாஷிக்கவும் பெற்றான். அப்போது சொல்லுகிறான்—‘ஸம்வீஜயாமி நலிந்தள தாவ்ருந்தை? அங்கே நிதாய கரபோரு! யதாஸுகம் தே ஸம்வாஹயாமி சரணுவத பத்மதாம்ரெள’ என்று. சகுந்தலையின் முகத்தில் வேர்வை நீர் பெருகுவதைக்கண்டு அசன் பொறுக்கமாட் டாமல், மாதரசே! தாமரையிலையை விசிறியாகக்கொண்டு வீசட்டுமா? உன் சுழ விணையை மடியில் இட்டுக்கொண்டு வருடட்டுமா? என்கிறான். கேட்டுக்கொண்டே அப்பணிவிடைகளைச் செய்கிறான். இவனே சக்ரவர்த்தி! அவளோ ஒரு காட்டுப் பெண். காதல் விளைந்ததே காரணமாகக் கைங்கரியம் செய்வதில் அன்பு ததும்.

பிய குதூஹஸம் னெர்ந்தது. இது ஸர்வஹஹமானது. இதனால் என்ன தெரிந்து கொள்ளுகிறோம்! உகப்பில்லாத இடத்தில் ப்ரயோஜனார்த்தமாகச் செய்யும் பணி விடையே துக்க ரூபமென்றும், உகந்தவிடத்தே ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாகச் செய்யப் ப்ராப்தமாகும் கைங்கரியம் ஆனந்தமயமாகவே இருக்குமென்றும் தெரிந்து கொள்ளுகிறோம். வேதார்த்த ஸங்க்ரஹவஸாநத்தில் பரக்கப்பேசப்பட்ட அர்த்தத்தைப் பிள்ளைலோகாசார்யர் முமுகுஷுப்படியில்—“ஸேஷத்வம் து:க்கரூபமாகவன்றோ நாட்டில் காண்கிற தென்னில். அந்த நியமமில்லை உகந்த விஷயத் துக்கு ஸேஷமாயிருக்கு மிருப்பு ஸுகமாகக் காண்கையாலே” என்று ஸாரஸங்க்ரஹமாக வருளிச் செய்தார்.

கிருமந்த்ரார்த்தம் நிர்வஹித்தநாளாநின்ற நம் ஆசாரியர்கள் “அறியவேண்டும் அர்த்தமெல்லாம் இதுக்குள்ளேயுண்டு” என்று ஸாதித்து “அதாவது அஞ்சர்த்தம்” என்றார்கள். அர்த்தபஞ்சகம் என்னப்படுகிற ப்ரமபுருஷ ஸ்வரூப-சேதந ஸ்வரூப-உபாயஸ்வரூப-விநோதிஸ்வரூப-புருஷார்த்தஸ்வரூபங்களே ஸகஸாஸ்தாப்ரமேயமென்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றுள் புருஷார்த்தஸ்வரூபமே முக்கியமானது. புருஷார்த்தமென்பது நாம் பெறுப்பேறு. ப்ரமனடி சேர்வது தான் புருஷார்த்தம் [பலன்] என்றாலும், ப்ரமனடி சேர்ந்து என்ன செய்வது? என்று கேள்வி பிறங்கும். உபநிஷத்தில் “ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மாவ பவதி” என்றுள்ளது. இதற்குப் பிறர்கூறும் அபார்த்தம் மறக்கவும் மறுக்கவும் கக்கது. ஆண்டான் கிருப்பாசையில் “வருத்தமும் தீர்ந்து மகிழ்ந்து” என்சையாலே ஆத்ம நிதிக து:க்கத்வம்ஸத் தீகாடு நில்லாமல் ஆனந்தாநுபவமுமுள்ளதாகத் தெரியவருகிறது “முக்திர் மோகேஷா மஹாநந்த:” என்று நிசண்டுவுமுள்ளது. நைஷதகாவியத்தில் நளமஹாராஜன் ஒரு ஹம்ஸத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு விடாமலிருக்க, அந்த ஹம்ஸம் பலவாறு செஞ்சி விடுபட்டமையைச் சொல்லுகிற மஹாசவி ஒரு முக்தாத்மாவோடு அந்த ஹம்ஸத்தை ஒப்பிட்டு ஸ்வேஷபங்கியாலே சொல்லுகிறான்— (இரண்டாவது ஸர்க்கம்—முதல் சுலோகம்)—“அதிகத்ய ஜகத்யதீச்வராத் அத முத்திம் புருஷோத்தமாத் தத:; வசஸாமபி கோசரோ ந யஸ் ஸ தமாநந்தமவிந்தத த்விஜ:” என்று அற்புதமாகக் கூறினன். இதில் (த்விஜ: புருஷோத்தமாத்—முக்தி) என்கிற பதங்கள் ஸ்லிஷ்டங்கள். முக்தாத்மா வாசாமகோசரமான ஆனந்தத்வத்தையடைகிறுனெனப்பட்டது. துக்கத்வம்ஸமே மோகுமென்றும், பாஷாண கப்பகைவ முக்தி: என்றும் சொல்லுவார்கள்பகூத்தில் மஹாநந்தத்திற்கு ப்ரஸக்தியில்லை. முக்தாத்மாக்களின் வேஷத்தைச் சொல்லுகிற கூரத்தாழ்வான் ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில் “கைங்கர்ய நித்யநிரதை: பவதேகபோகை:” என்கிறார். “உற்றேனுசந்து பணிசெய்து உன்பாதம் பெற்றேன்” என்றாராழ்வார். இவ்விபூதியில் நாம் செய்வதும் கைங்கரியமே; அந்த விபூதிக்குச் சென்று செய்வதும் கைங்கர்யமே. இதுதான் எம்பெருமானுருடைய ஸித்தாந்தம். இதனை விளக்கவே இக்கட்டுரை வரையப்பட்டது.

ஸ்ரீமதே ராமா நுஜாய நம:

உபயவேதாந்த வினாவிடை

இருவர் ஸம்பாஷணைமுகத்தாலே உபயவேதாந்தப் பொருள்கள் விளக்கப்படுகின்றன.

கண்ணன்—அரியபெரிய விஷயங்களைப் புத்தகங்களில் எவ்வளவுநாள் வாசித்தாலும் மனத்தில் தேங்கி நிற்பதில்லை; ஒருவர்வாயிலாகக் கேட்டால் அது தரித்து நிற்கிறது. ஏழெட்டு வருடங்களுக்கு முன்பு ஒரு ஸமயம் நான் கல்கத்தா மெயிலில் புறப்படவேண்டியிருந்தது. அந்த மெயில் ஸெண்ட்ரலில் எத்தனை மணிக்குப் புறப்படுகின்றதென்று கெய்டில் இரண்டு மூன்று விசை பார்த்தேன். அதில் கண்ட நேரம் மறந்தே போயிற்று. ஒரு நண்பரைக் கேட்டேன்; அவர் (இரவு) 8-15க்குப் புறப்படுகிறது என்றார். அது நெஞ்சில் திடமாகப்பதிந்துவிட்டது. எத்தனை வருஷமானாலும் அது மறப்பதேயில்லை. அதேபோல் சாஸ்த்ரார்த்தங்களும் புத்தகங்களில் பார்ப்பதைவிட ஒருவர் முகமாகக் கேட்டால் மறவாமலிருக்குமென்று தோன்றுகிறது. ஆகவே நான் கேட்கும் விஷயங்களுக்கு நீர் விடையிறுத்துக் கொண்டே வந்தால் நல்லது; இது முடியுமா? அவகாசமுள்ளதா?

ராமன்—கண்ணா! நீ சொல்லுவது வாஸ்தவம். கல்வியறிவைவிட கேள்வி யறிவு மிகச்சிறந்தது. சில மஹான்கள் பஹுச்ருதர்சனென்று கொண்டாடப்படுகிறார்களல்லவா? 'இது முடியுமா? அவகாசமுள்ளதா?' என்று கேட்கிறாயே; ஏன் முடியாது? இது நமக்கு நல்ல போதுபோக்கல்லவா? இதைவிட வேறு என்ன காரிய மிருக்கிறது? இதில் எனக்கும் லாபமுள்ளது. என்னவென்றால், நீ கேட்கும் விஷயங்களில் சிலவற்றுக்கு விடைகூற எனக்கு ஸ்பூரியாவிடில் நான் பெரியவர்களிடம் சென்று கேட்டோ நூல்களைப் பார்த்தோ உனக்குச் சொல்லுவதற்கு இடமேற்படுமன்றோ. அது எனக்கும் நன்மை தானே. நாடோறும் நாம் இரண்டுமணிகால மாவது கூடிப்பேசுவோம். இன்று நல்ல நாளாகவேயிருக்கிறது. கேட்கத்தொடங்கு.

கண்ணன்—'பஹுச்ருதர்' என்று ஒருபதம் சொன்னீரே, அதற்கு என்ன அர்த்தம்? பல விஷயங்களையும் கேள்விப்பட்டவர் என்றுதானே அர்த்தம்?

ராமன்—அவ்வளவேயன்று. 'பஹு'ச்ருதவ்யம், பஹுப்ய:ச்ருதவ்யம், பஹுதாச்ருதவ்யம்' என்பர் பெரியோர். எம்பெருமானார் ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞராயிருக்கச்செய்தேயும் 'பஞ்சாசார்ய பதாச்சரித:' என்று வடுகநம்பிபணித்தபடிஐவரை ஆசார்யராகக் கொண்டனர். பல மஹான்களிடம் கேட்கவேணும்; பலபடியாகக் கேட்கவேணும்; பலபலவும் கேட்கவேணும். 'பஹுச்ருதர்' என்ற பதத்தில் இவ்வளவும் அடங்கியுள்ளது. தைத்திரீய ஆரண்யகத்தில் கச்யாபரென்கிற மஹர்ஷியைப் பற்றி ஓதப்பட்டுள்ளது. ஶ்ருஷிர் ஹதீர்க்கச்ச்ருத்தம:, இந்த்ரஸ்ய வர்மோ அதிதிரிதிஜ் என்று இந்திரனுக்கு மிகவும் வெண்டியவராம் அவர். அடிக்கடி இந்திர ஸபைக்கு வருவராம். அவரை தீர்க்கச்ச்ருத்தம் என்கிறது வேதம். வெகுகாலம் பலபலவும் கேட்டவர்களுள் தலைவராம் அவர்.

கண்ணன்—திருப்பாவையில் ஐகற்றுக் கறவைக் கணங்கள் பலகறந்துஐ என்ற விடத்து ஸ்வாபதேசார்த்த ப்ரவசனத்தில் இதை விரிவாகக் கேட்டிருக்கிறேன். கன்று—கறவை, என்று பிரிப்பது தவிர கற்று என்றே பிரித்து, தான் கசடறக் கல்வி பயின்று, காமதேனுக்கள்போன்ற பல பெரியார்களிடம் பால்போன்ற மதுரார்த் தங்களைக் க்ரஹித்து—என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

ராமன்—நீயும் பலவிடங்களில் பலகால் கேட்டிருக்கிறாயென்று அறிவேன். பலகால் கேட்டாலுங்கூட மறதியென்பது மனிதர்களுக்கு இயற்கையாகையாலே சிறந்த அர்த்த விசேஷங்கள் மனத்தில் தரித்திருப்பது சிரமந்தான்; உண்பதெல்லாம் ஜரித்துப்போனாலும் மீண்டு மீண்டும் உண்பதை விடுவதில்லையே. ஐசெவிக் குணவில்லாதபோத்து சீறிது வயிற்றுக்கு மீயப்படும்ஐ என்கிறார் குறளாசிரியர். இருக்கட்டும், கேட்க விரும்புவற்றைக் கேள்.

கண்ணன்—குருபரம்பரா ஸ்மரணபூர்வமாகக் கேட்கத் தொடங்குகிறேன். நம்முடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவதர்சனம் ஆழ்வார்கள் தொடங்கியே நிகழ்ந்துவருவதாயினும் அவர்களின் காலம் மிக முற்பட்டதாகையாலே ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் தொடங்கியே ப்ரவ்ருசுதமாயிற்றென்றும்; அந்த நாதமுனிகள் நியாயதத்வ மென்றே தொடங்க்ரந்தமருளிச் செய்திருங்காரென்றும், அதுவும் லோபித்துவிட்டதென்றே இரு திவ்ய பட்டிருக்கிறேன். அவர்க்குப் பிறகு க்ரந்தங்களுமுதிய ஆசாரியர்யாரும் கேள்விப்பட்டவர்?

ராமன்—நாதமுனிகளுக்குப் பிறகு உய்யக்கொண்டார், மணக்கால் நம்பி என்னுமாசிரியர்கள் இருந்தும் அவர்கள் உபதேச நிஷ்டர்களாய் யொழிய க்ரந்த மொன்றும் அருளிச்செய்ததாகத் தெரியவில்லை. முதல ஆளவந்தாரே க்ரந்தமருளிச் செய்தாரென்று சொல்லவேண்டியதாகிறது.

கண்ணன்—ஆளவந்தார்க்கு ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களெல்லாம் எவ்வாறு சிடைத்தன? இவர் மஹாவித்வானாக விளங்கினவர் என்பது தெரியும். உடையவர் ப்ரசண்டபண்டிதோத்தமராயிருந்தும் பெரியநம்பி திருமலைநம்பி திருக்கோட்டியூர் நம்பி திருமாலையாண்டான் திருவரங்கப்பெருமானாரையர் போல்வாரான ஆசாரியர்களை அடிபணிந்துகாணே ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்கள் உணரப்பெற்றார். ஆளவந்தார் இவ்வாறு அறியப் பெற்றதுண்டோ?

ராமன்—ஆளவந்தார் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளின் திருப்போரார். ஆனால் நாதமுனிகளின் காலத்தில் இவர் அவதரித்தருளவில்லை. நாதமுனிகள் யோகிச் ச்ரேஷ்டராகையாலே தமக்கு மஹாமேதாவியான திருப்பேரனார் திருவவதரிக்கப்போகிற ரென்பதை யோகபலத்தாலறிந்து, அவர்க்கு அர்த்தவிசேஷங்களை உபதேசிக்கும்படி உய்யக்கொண்டாரிடத்திலும் மணக்கால்நம்பியிடத்திலும் பலபல அர்த்த விசேஷங்களை உபதேசித்து வைத்திருந்தார். ஆளவந்தார் திருவவதரிப்பதற்கு முன்னமே உய்யக்கொண்டாரும் திருநாடலங்கரித்துவிட்டபடியால் நாதமுனிகள் தர்மிடம் சேமித்துவைத்திருந்த அர்த்த விசேஷங்களையும் மணக்கால்நம்பியிடம் தந்தருளி இவற்றையும் நீர் (அவதரிக்கப்போகிற) நாதமுனிபெளத்ரருக்கு உபதேசித்தருளீர் என்று ஸாதித்திருந்தார். மணக்கால்நம்பி நாதமுனி பெளத்ரரின் திருவவதாரத்தை எதிர்பார்த்திருக்கையில் ஸ்ரீயாமுநாசாயர் திருவவதரித்து மஹா

வித்வதஸார்வபௌமராய் ராஜஸபையிலும் வெற்றிபெற்று *ஆஸ்தித யௌவராஜ்ய ராய் எழுந்தருளியிருப்பதறிந்து ஆளவந்தாரென்னும் திருநாமம் பூண்டிருந்த அவரைத் தாமே அநுவர்த்தித்து, நாதமுனிமளிடத்தும் உய்யக்கொண்டாரிடத்தும் தாம் பெற்றிருந்த ஸகலார்த்தங்களையும் உபதேசித்தருளினார்.

கண்ணன்—அடியேனுடைய பெரிய ஸந்தேஹமொன்றை விஜ்ஞாபிக்கிறேன். ஆளவந்தார் ராஜஸபைக்கு எழுந்தருள்வதற்கு முன்பு “ஆசைலாத் அத்ரிகந்யா சாணகிஸலயந்யாஸதந்யோபகண்டாத் ஆரக்ஷோநீதஸீதாமுகமலஸமுல்லாஸ ஹேதோச்சஸேதோ:; ஆசப்ராச்சயப்ரதீச்சயக்ஷிதிதரயுகலாத் ஸூர்யசந்த்ராவதம் ஸாத் மீமாம்ஸாசாஸ்த்ரயுகம்சர்மவிமலமநா: ம்ருக்யதாம் மாத்ருசோந்ய:ஜீ என்கிற ச்லோகத்தை மெழுதியனுப்பி யிருந்ததாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இதில் கடைசிபாதத்தில் [உபயமீமாம்ஸையிலும் தம்மை வெல்வாரில்லை] யென்று காட்டி யிருக்கிறாரே; ஜைமிநி மீமாம்ஸையும் (வ்யாஸ ய்ரணீத) சாரீரகமீமாம்ஸையுந் தானே உபயமீமாம்ஸை யென்பது. ஆளவந்தார் காலத்தில் சாரீரகமீமாம்ஸைக்கு ஸங்கரபாஷ்யந்தவிர வேறு வியாக்கியானமில்லையே. எம்பெருமானார் காலத்தில் தானே ஸ்ரீபாஷ்ய மவதரித்தது. ஆளவந்தார் எந்த வியாக்கியானங்கொண்டு சாரீரகமீமாம்ஸையை அதிகரித்தார்? என்பது அடியேனுடைய ஜிஜ்ஞாஸை.

||மம்||—திருவாய்மொழிக்குத் திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் சுருக்கமான வியாக்கியானம் ஸாதித்தார்; பிறகு விபுல வியாக்கியானங்கள் அவதரித்தன. பிள்ளனுக்கு முற்பட்டவர்கள் திருவாய்மொழி காலக்ஷேபம் செய்யாமலா இருந் தார்கள்? எம்பெருமானார் திருமாலையாண்டான் பக்கலிலே திருவாய்மொழிப் பொருள் கேட்டருளினதாக இருக்கிறதே; மூலத்தின் மேல்தானே ப்ரவசனம் நடந்துவந்தது அதேபோல் ஆளவந்தாரும் சாரீரசமீமாம்ஸையின் பொருளை மூலத்தின்மேல் அதிகரித்தாரென்னத் தட்டில்லை. உபநிஷத்துக்கள், பகவத்கீதை முதலியவற்றுக்கும் மூலத்தின்மேல்தானே ப்ரவசனம் நடந்துகொண்டிருந்தது.

கண்ணன்—ஸர்வஜ்ஞரென்னலாப்படி யெழுந்தருளியிருந்த ஆளவந்தாருக்கு ப்ரஹ்மஸூத்ரபாஷ்யம் அவதரிக்கவேண்டுமென்று ஆசையிருந்ததாக சர்மஸமய நிகழ்ச்சியினால் தெரியவருகின்றதே; அவர் தாமே பாஷ்யமருளிச் செய்திருக்கக் கூடாதா? ஸ்வாமி எம்பெருமானாரைக்காட்டிலும் அவர் ப்ரசண்டபண்டிதரல்லவா? அவர் ஏன் அருளிச்செய்திலர்?

||மம்||—இக்கேள்வி அவரியாம் கேட்கவேண்டியதே. எரித்தி தரயம் ஆகம ப்ராமாண்யம் முதலிப உத்க்ரந்தங்களை யருளிச்செய்த ஆளவந்தாருக்கு வைதுஷ்யத்திலும் க்ரந்தரசநா ஸாமர்த்தியத்திலும் குறையிலலைதாம். அப்படி யிருந்தும் ப்ரஹ்மஸூத்ரபாஷ்யம் ஏன் அருளிச்செய்திலர்? என்றால், ஆரக்ஷவியாக்கியானமான போதாயநவ்ருத்தி ஏற்கனவே அவதரித்திருந்தது ஜ்ஞேஷர் ஹாவம் ந அந்ருஷிர் வேதிதுமர்ஹதியாகையாலே அந்த வியாக்கியானத்தைக் கடாக்கித்துவிட்டு பாஷ்யம் பண்ணவேண்டியதாயிருந்தது. அந்த போதாயநவ்ருத்திக்ரந்தம் காஸ்மீர மண்டலத்தில் ராஜபவனத்தில் ஸூரக்ஷிதமாயிருந்தது. அங்கேயெழுந்தருளி அந்த வ்ருத்திக்ரந்தத்தை ஸம்பாதித்துக் கடாக்கித்தருள ஆளவந்தார்க்கு ஸௌகரிய

மேற்படவில்லை. எம்பெருமானார் ஜீவகாந்திநாம் த்வாதஸிஸ் ஹைஸ்ரைஸ் ஸம்
ஸேவிதஸ் ஸம்யமிஸப்தஸ்த்யாஜ் எனும்படி பாஸ்தபுரஸ்ஸைஸ்ரஸிஷ்யமண்டலீ
பரிவ்ருதராயிருந்தபடியாலே காச்மீர யாத்திரைக்கு ஆதுகல்யமிருந்தது. தம்மைப்
போலவே மஹாவித்வானாயிருந்த காரத்தாழ்வானுடைய ஹையோகமும் கிடைத்
திருந்தது. அநாயாஸமாகக் காச்மீரமண்டலத்திற்கெழுந்தருளி வருத்திக்ரந்தத்
தைக் கடாசுஷித்துவர ஸௌகரியமிருந்தது. தாமதுளிச்செய்த ஸ்ரீபாஷ்யத்தின்
உபக்ரமத்தில் “பகவத்போதாயாக்ருதாயம் விஸ்தீர்ணம் ப்ரஹ்மஸூத்ர வருத்திம்
பூர்வாசார்யாஸ் ஸஞ்சிக்ஷிபு:; தந்மதாநு ஸாரோண வூத்ராசுரரணி வ்யாக்ஞ்யா
ஸ்யந்தே” என்றருளியுள்ள ஸூக்திகளாலும் இது தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று.

கண்ணன்—விசிஷ்டாத்வைத விதகாந்த ஸ்தாபநத்திற்காகத்தானே ஸ்வாமி
ஸ்ரீபாஷ்ய மருளிச்செய்தது; அந்த ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் விசிஷ்டாத்வைத மென்கிற
பதம் ஏங்கேயாவது உள்ளதா! ஆளவந்தாருடைய க்ரந்தங்களிலாவது உள்ளதா?

ராமன்—பிற்பட்ட ஆசாரியர்களின் க்ரந்தங்களில்தான் விசிஷ்டாத்வைத
மென்று ஸப்தப்ரயோகம் காண்கிறது. அதனாலென்ன? விசிஷ்டாத்வைதமென்னும்
படியான அர்த்தவிஸேஷத்தை ஆழ்வார் தமது திவ்யப்ரபந்தங்களில் காமீடி
யிருந்தார்; அவ்வர்த்தம் நாதமுனிசனால் ப்ரவசனம் செய்யப்பட்டுவந்தது. அவ்
வர்த்தம் ஆளவந்தாராலும் ஸ்ரீபாஷ்யகாராலும் க்ரந்தாருடமாக்கி வைக்கப்
பட்டது. பின்புள்ள ஆசாரியர்கள் அவ்வர்த்தத்திற்குப் பொருத்தமாக விசிஷ்டாத்
வைதமென்று வ்யபதேகிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

கண்ணன்—விசிஷ்டாத்வைத பதத்திற்குப் பொருத்தமான அவ்வர்த்த விசே
ஷங்களை ஸாரஸங்க்ரஹமாக அருளிச்செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறேன்.
மற்றும் சில ஜிஜ்ஞாஸுக்களும் இங்கே கூடியிருக்கிறார்கள். ஸாதித்தருளவேணும்.

ராமன்—நீ கூட்டங்கூட்டிப் பெரிய ஸபையாக்கிவிட்டால் உபந்யாஸம்
வளர்ந்துவிடும். இப்போது நீ ஜிஜ்ஞாஸுவாக வந்து கேட்கவே நான் உனக்குச்
சொல்லுகிறேன். நீ ஆசைதிருமளவுக் கேட்டுத் தரித்துக்கொண்டு ஸபாமண்ட
பத்தில் உபந்யஸிக்கத்தொடங்கு. நீ உணரவிரும்பும் விஷயங்களை ஒவ்வொன்றாகக்
கேட்டுவா, பதில் சொல்லி வருகிறேன். முக்கியமாக ஒன்று சொல்லுகிறேன்
கேள்; கீழண்டை கோபுர வீதியில் ஸம்பகாலத்தில் ஜீர்ணோத்தாரணம் செய்யப்
பெற்ற உடையவர் திருமானிகையில் ஸ்ரீமதுபயவே. அக்காரக்கனி ஸம்பத்குமா
ராசார்யஸ்வாமி தினப்படியாகப் பகலில் வேதாந்தார்த்தங்களை எளிதில் புரிந்து
கொள்ளும்படியாக அருளிச்செய்து வருகிறார்; பலர் கேட்டு மகிழ்ந்துவருகிறார்கள்;
நீயும் அந்த கோஷ்டியில் அந்நயித்துக்கேட்டுவா; பல விஷயங்களை எளிதாக
உணரப்பெறுவாய்.

கண்ணன்—ஏற்கனவே அடியேன் அந்த கோஷ்டியில் அந்நயித்துக் கேட்டு
வருபவனே; அதனால்தான் பலபல ஜிஜ்ஞாஸைகள் தோன்றி உம்மிடமும் கேட்க
விரும்பினேன். *ஸ்துதாநிசநநந்யாயமென்று ஒன்றுண்டே; அந்த ரீதியில்,
கேட்ட விஷயங்களைத் திடப்படுத்துக்கொள்ளவேண்டியே உம்மிடத்திலும் கேட்க
விரும்பிவந்தபடி. கார்த்தாழ்வான் *ஸம்வதேத கில யத் ப்ரமாந்தரை: தத்
ப்ரமாணமிதி யே ஹி மேநிரே* என்று வரதராஜ ஸ்தவத்தில் ஸாதிக்கிறார்ல்லவா?

நிற்க. விசிஷ்டாத்வைத மென்கிற பதம் ப்ரஸ்துதமானபடியாலே அதைப்பற்றியே வினவுகிறேன். அந்த பதத்தின் பொருளை விவரித்து ஸாதிக்கவேணும்.

ராமன்—இதைப்பற்றி நீ இதுவரையில் எங்குங் கேட்ட த்வையா? மேட்டிருந்தால் அதைச் சொல்லு, கேட்போம்.

கண்ணன்—கேட்டிருக்கிறேன். விஜ்ஞாபிக்கிறேன்; நன்றோ தீதோ திருத்திப் பணிகொள்ளவேணும். அத்வைதம் என்பதற்கு அபேதம் என்று பொருள். எப்படியென்றால்; த்வயோ: பாவ: த்விதா, இரண்டாயிருத்தல் (அதாவது) பேதம் என்றபடி. த்விதாவ த்வைதம்—த்விதா என்றாலும் த்வைதமென்றாலும் ப்யாயமென்றபடி. ஆக த்வைதம் என்பதற்கு பேதமென்று பொருள் தேறிற்று. நத்வைதம்—அத்வைதம் = அபேதமென்றதாயிற்று. அதற்குமேல், (விசிஷ்ட) என்கிற பதம் சேர்ந்து [விசிஷ்டாத்வைதம்] என்றாகியிருக்கிறது. என்று நான் க்ரஹித்திருக்கிறேன். இனி, விசிஷ்ட என்கிற பதத்திற்கும் அத்வைதம் என்கிற பதத்திற்கும் ஸமாஸம் செய்யும் வகையில் ஏதோ பேதமிருப்பதாகக் கேள்வி. அதில் நான் க்ரஹித்திருக்கும் வகையைச் சொல்லுகிறேன். விசிஷ்டஞ்ச விசிஷ்டஞ்ச விசிஷ்டே; த்வயோ: அத்வைதம்—விசிஷ்டாத்வைதம். ஒரு விசிஷ்ட பதத்தினால் ஸுக்ஷ்மசித்சித்விசிஷ்டப்ரஹ்மம் கொள்ளப்படுகிறது; மற்றொரு விசிஷ்டபதத்தினால் ஸ்தூலசித்சித்விசிஷ்டப்ரஹ்மம் கொள்ளப்படுகிறது. இவ்விரண்டுக்கும் அபேதம் கொள்ளுவது விசிஷ்டாத்வைத மதம்—என்று கேட்டிருக்கிறேன்; இது ஸரிதானே.

ராமன்—இப்படி ஸமாஸம் சொல்லுவதற்கு ஏகசேஷஸமாஸம் என்று பெயர். வியாகரண ரீதியில் இதன் உபபத்தியை ஆராயவேண்டும். மேலும், இப்படி ஸமாஸம் செய்வதில் நமது ஸித்தாந்தத்தின் தத்துவப் பொருள் தேறுகிறதா என்பதையும் ஆராயவேண்டும். “விசிஷ்டஸ்ய அத்வைதம்-விசிஷ்டாத்வைதம்” என்று ஸமாஸம் கொள்வதே எளிய வழி. “ஒன்றே தானுள்ளது, பல இல்லை” என்றார்கள் அத்வைதிகள்; அதை நாம் பரிஷ்கரித்துச் சொல்லும் போது “சேதநாசேதந விசிஷ்டமான ப்ரஹ்மம் ஒன்றே தானுள்ளது” என்கிறோம், சேதநங்களாயும் அசேதநங்களாயுமுள்ள பதார்த்தங்களை இல்லை செய்பப்போகாது; அவை பொய் என்னவும் தகாது. தனித்தனியே பார்க்கில் பல பொருள்களுள்வையாம். அவற்றோடு கூடிய [அவற்றை ஸரீரமாக வுடைய] பரப்ரஹ்மம் ஒன்றேயாம்—என்பது நம் ஆசாரியர்களின் பரிஷ்காரம். (தொடரும்)

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

என் மனத்தில் தோன்றின ஓர் ஆச்சரியம்

பண்டைக்காலத்தில் இல்லாத பலபல இயந்திரங்கள் அற்புதமாக எற்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன. கண்டவளவில் கண்டெறிக்கும்படியான பிரபல யந்திரங்கள் கிடக்கட்டும். தினப்படியாக ஒவ்வொருவரும் உபயோகங்கொள்ளும்படியான ஒரு சிறு யந்திரத்தைப்பற்றி என்மனத்தில் தோன்றின ஆச்சரியத்தை யெழுதுகின்றேன். டைம்பீஸ் இல்லாத க்ருஷ்ணேயிராது. இதை உற்று நோக்குங்கள். இதில் நாலு முள்ளு அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு முள்ளு ஒரு மணிகாலத்தில் ஒரு லக்கம்விட்டு அடுத்த லக்கத்திற்கு வந்து சேருகிறது. இந்த முள்ளு இக்காரியத்தை ஏற்றத்தாழ்வில்லாமல் செய்துவருகின்றது. மற்றொரு முள்ளு அந்த ஒரு மணிகாலத்தில் பன்னிரண்டு லக்கங்களைச் சுற்றிவரும்படியான கட்டளை

பெற்று அப்படியே எற்றி வருகின்றது. இதிலும் ஏற்றத்தாழ்வு கிடையாது. இன்னொரு முள்ளுக்கு என்ன கட்டளை யென்றால், அறுபது சிறகோடுகளிட்டு 'ஒரு மினிட்டில் இத்தனை கோடுகளையும் நீ தாண்டி உலையீடத்தில் தீங்கேனுமென்று கட்டளை. அதுவும் அப்படியே நிறைவேற்றுகிறது. இன்னுமொரு முள்ளுசெய்யும் பணியை வொரு ஆச்சரியமானது. அந்த முள்ளை ஒரு லக்கத்திலே நிறுத்திவைத்து இந்த எண்ணுள்ள மணி. அடிக்கும்போது என்னை நீ தட்டியெழுப்பவேனுமென்றால், இரவில் ஒரு மணியை இரண்டு மணியோ இரண்டரைவீசம் மணியோ எந்த மணிக்குக் கட்டளையிட்டு வைத்தாலும் அதேபணிக்கு நாம் அலறினோ முந்திருக்கும் படி நம்மைத் தட்டி யெழுப்புகின்றது. மேலே சொன்ன காரியங்களை ஒரு மனிதன் வழுவறச் செய்வானா? ஒரு நாளைக்காவது செய்வானா?

56 வருடங்களுக்கு முன்பு 45 ரூ. கொடுத்து ஒரு பெரிய கடியாரம் வாங்கினேன். அதன் பிறகு அதற்கு ஒருநாள்கூட ஆயில் தடவினதுமில்லை. 5 நாள் 8 நாள் வெளியூர் போக நேர்ந்தால் சாவி கொடுத்துவிட்டுச்சென்று எட்டாநாள் திரும்பினால் தன் கடமையை வழுவறச் செலுத்திக்கொண்டிருக்குமேயல்லது 'வீடு பூட்டியிருக்கிறதே, வாசலில் சேவகன் தூங்குகிறானே, நாமும் தூங்குவோமே, என்று கிடப்பதில்லை. அந்த நிலைமையைப் பார்க்கும்போது 'இப்படியொரு டணி விடைக்காரன் நமக்குக் கிடைக்கமாட்டானா?' என்று தோன்றும். இதைப்பற்றி ஒரு பெரியவரைக் கேட்டேன். 'அசேகநமாகப் பிறந்தாலொழிய இத்தகைய பாரதந்திரியம் வாய்க்காது' என்றார். ஆகவேதான் ஆசாரியர்கள் 'அசித்வத் பாரதந்திரியம்' என்கிறார்கள் என்றெண்ணினேன். உலகில் எத்தனைகோடி கடியாரங்களுண்டோ அத்தனையும் க்ருதஸங்கேதம்போல் பெரும்பாலும் ஒரே ரீதியாய் நடப்பதும் பெரிய அதிசயமல்லவா?

ஸ்ரீ ஸுதர்சந சதகம்

ஸ்ரக்தரா விருத்தத்தில் நூறு சுலோகங்கள் கொண்ட ஸுதர்சநசதக ஸ்துதியைக் கேள்விப்படாதாரில்லை. காப்பார்த்திகள் உலர் இதனைப் பாராயணம் செய்வது எங்குமுண்டு. இதில் ஒவ்வொரு சுலோகத்திலும் 'வ: யுஷ்மாகம், பவதாம்' என்று முன்னிலையாக வருவதால் ஸ்வார்த்தமாகவன்றிக்கே பரார்த்தமாகவே இதனைப் பாராயணம் செய்யவேனுமென்பது தெரியவருகின்றது. இதனை யருணிச்செய்தவர் ஸ்ரீகூரநாராயண ஜீயர் என்பவர். அவர் கூரத்தாழ்வானுடைய திருவடிகளில் ஆச்ரயித்திருந்தவர். கோயிலில் ஸ்ரீரங்க நாராயண ஜீயருடைய ஆஸ்தானத்தையும் அலங்கரித்திருந்தவர் என்பது கோயிலொழுகினால் தெரியவருகின்றது. இவர் ப்ரசண்ட பண்டிதோத்தமர் என்பது தவிர, மஹாகவிகளில் நிகரற்றவர். கவிதையில் கூரத்தாழ்வான் பட்டர் முதலானாரையும் அதிசயித்தவரென்றால் மிகையாகாது. இவ்வளவு சப்தகாம்பீர்யமும் அர்த்தபுஷ்டியுமுள்ள கவிதை வேறில்லையென்று சபதமிட்டுரைக்கலாம்.

இந்த ஸ்துதிதூலை இவ்வாசிரியர் இயற்றுவதன் காரணம் இதற்குத் தனியான அமைந்துள்ள சுலோகத்தினால் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியவருகின்றது. 'ரங்கேச விஜ்ஞப்தி கராமயஸ்ய சகார சக்ரேசநுதிம் நிவ்ருத்தயே. ஸமாச்ரயேஹம் வரபூரணீம் யஸ் தம் கூரநாராயண நாமகம் முநிம்' என்பது தனியாக அநுஸந்தித்

கப்படும் சுலோகம். திருவரங்கப் பெருமானாரையுடைய நோய் திருவதற்காக இத்தஸ்துதி நூல் இயற்றப்பட்டதாக இந்த சுலோகத்தினால் தெரிவிக்கப்படுகிறது. இவ்வாசிரியர் கூரத்தாழ்வானுடைய திருவடிநீழலில் வாழ்ந்தகாலத்தில் இவர் மந்திரசாஸ்திரங்களில் விசேஷப் பற்றுடையவராயிருந்தாராம். ஒருநாள் ஆழ்வார் இவரைநோக்கி "பரப்பந் ஸந்தானஸ்தமீகனான நமக்ஞ் திருவஸ்டாசுர மஹாமத்திரமொழிய வேறு புகலில்லைகாணும்" என்றருளிச்செய்ய 'ஸ்வாமிந் ! ஸமயத்தில் இவையும பயன்படும்' என்று சொல்லிவைத்தாராமென்று.

ஒரு ஸமயம் திருவரங்கப்பெருமானாரையர் மஹத்தானொரு வியாதி யினால் அபிபூதராய் பகவத்சைனங்கர்த்திற்கு அந்நமராய் மிஷும் சிரமப்பட்டிருக்க. அப்போது ஆழ்வான் இவரை நோக்கி 'இவையும் ஸமயத்தில் பயன்படுபென்று சொல்லியிருந்தீரே, இப்போது பயன்பெறுவிக்கலாகுமோ?' என்றருளிச்செய்ய, அப்போது இந்த கூரநாராயண ஸ்வாமி இந்த ஸுதர்சனசதகத்தைப்பணித்து அங்கு ஸுதர்சனாழ்வான் ஸன்னிதியில் யோக்ய புருஷரீகளைக்கொண்டு பாராயணம் செய்விக்க, அரையர் விரைவிலேயே நோய் தீர்ந்து பண்டுபோல் சைனங்கரியத்தில் அந்நயிக்க, ஆழ்வான் போரவுதந்தருளிஞர் என்று இவ்வளவும் கோயிலொழுதினால் தெரிய வருவதாம்.

இதில் ஒவ்வொரு சுலோகத்திலும் ஒவ்வொரு டன் கூறப்படுவது மிக வில ஷணமாயிருக்கும். ஒது சுலோகத்தில் "ஹந்து தந்த்ராலுதாம் வ:" என்கிறார்; உங்களுடைய சோம்பல் தொலையகி கடவதென்றபடி. சோம்பல் தொலைவதற்கும் ஒரு வரப்ரஸாதம் வேண்டும்போலும். இன்னொரு சுலோகத்தில், "வித்தகோடி கோடிரச்சதரபீடி கடக கரி கடா சாமரஸ்க்ஷீணீம் விபுதாஸீஸ்த்ருதம் வ: வித் ரது" என்கிறார். இது, பெரிய திருமொழியில் "கண்டார் எணங்கக் களியானை மீத கடல் குழலகுக்கொரு காவலராய், விண்டோய் நெடுவெண்ணுடை நீழலின் நீழ் விரிநீருலகாண்டு" என்ற பலச்ருதியை அடியொற்றியது. மற்றொரு சுலோகத் தில் "ஸங்கயாவத் ஸங்கசித்த ச்ரவணஹர குணஸ்யந்தி ஸந்தர்ப்ப கர்ப்பாம் மழிம் வ: தத்தாம்" என்கிறார், ஆசிரியர் தம்முடைய வாக்குப்போன்ற வாக்கு பிறர்க்கும் வித்திக்க வேணுமென்று ஆசாஸிக்கிறாரிதில்.

இப்படி ஸகல பலன்களையும் அளிக்க வல்லதாக அமைக்கப்பட்ட இந்தச் சிறந்த ஸ்துதிநூல் அப்ரதிம வாங்மயமாக அமைந்துள்ளது. இதற்குப் பல வருடங் களுக்குமுன்பு அடியேன் மணிப்ரவாள வியாக்கியானமெழுதப் பல பெரியோர் களால் நியமிக்கப்பட்டேன். உண்மையில் வெகு சிரமப்பட்டுத்தானெழுதினேன். ஒரு நாளைக்கு இரண்டிடாரு சுலோகங்களின் வியாக்கியானமெழுத முடிந்தது. இது அச்சாகி வெளிவந்தபோது அஸ்மதாசாரியரான ஸ்ரீ ஜகத்குரு காதி ஸ்வாமி எழுந்தருளியிருந்தார். கடாசுதித்தருளி, "பஞ்சஸ்தவ ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவாதி களுக்கு நீ வியாக்கியானமெழுதினது பெரிதன்று; இதற்கு வியாக்கியானமெழுதி னது மிக வியக்கத்தக்கது" என்றருளிச்செய்தார். உடனே அடியேன் விண்ணப்பம் செய்தேன்—'ஸத்யம் சபே, இது அடியேனாக எழுத முடியாதது; உண்மையில் அடியேனெழுதியதுமன்று; ஸ்வாமியின் திருமெழுத்தே' என்றேன். இவ்விஷயத்தை அந்த வியாக்கியான முடிவில் இரண்டு சுலோகங்களாக அமைத்திருக்கின்றேன். இந்த வியாக்கியானம் ஐந்து பதிப்பாகியும் நூலேந்து வருஷமாகப் புஸ்தகம் துர் லபமாக ஆளுவது பதிப்பாக இப்போது புதிதாண்டு நோ & Co உபயமாக நடைபெற்று முடிந்தது. விலை ரூ. 5-00. கிடைக்குமிடம் கீர்த்தமாஸா கார்யாலயம்.

Alleged public disclosure, by Sri Ramanuja, of the holy 'TIRUMANTRA'

[S. SATYAMURTHY AYYANGAR, GWALIOR.]

Quite a few writers have presented a misleading picture of the above-mentioned episode. It has been made out by them that Sri Ramanuja purveyed the precious 'mantra' and its esoteric meaning acquired by him at great personal inconvenience to all and sundries, the public in general, casually gathered in front of the temple at Tirukkottiyur, hardly eligible to be treated so, literally throwing pearls before swine. This sounds rather reproachful, detracting very much from the greatness of Sri Ramanuja and his generous gesture. The truth of the matter is, however, as follows:—

No doubt, Sri Ramanuja had to visit Tirukkottiyur, a number of times to get himself initiated into the said holy mantra by Ghoshtipurnar (Tirukkottiyur Nambi), a fact corroborated by Sri Parasara Bhattar in his hymn lauding Ghoshtipurnar. That being the case, it is pointed out, in some quarters, that it is highly improbable that Sri Ramanuja would have divulged the secret to many, in such an open manner, in utter disregard of the preceptor's injunction. Well, many ardent Vaishnavite residents of the place, who were watching, with great anguish, Sri Ramanuja making a number of abortive visits to the town, reverently approached him and betrayed their own desperate longing for the hidden treasure of spiritual knowledge. They told the toiling saint:—

"If even one of your eminence finds it so hard to gain access to the spiritual knowledge of such vital importance, what shall be our lot? There is not the ghost of a chance of our initiation by Nambi. And so, please do not forget to extend the benefit to us, when you eventually get hold of the treasure."

Sri Ramanuja took due note of their ardour. When at long last, he gained access to the sacred knowledge, he asked only those supplicants to assemble, in a body, on the first floor of the temple of Lord Sowmya Narayana and shared with them his new found knowledge. This is borne out by Sri Manavala Mamuni's elucidation of aphorism 204 of 'Acharya Hridayam'. In the said aphorism, the author has said:—

"This sense of belonging, non-endurance of the spiritual degeneration of others and boundless compassion for straying humanity

are the unique traits of the Divine Mother (Sita), the illustrious son (Prahlada), the dutiful scion (Vibhishana), Saint Nammalvar and his staunch follower (Sri Ramanuja).

Highlighting Sri Ramanuja's compassion, in this context, Manavala-Mamuni, the glossator, has pointed out how the saint wore himself down, walking up and down Tirukkottiyur, umpteen times and yet shared the secret knowledge, so gained, with the ardent members of a specially constituted assembly (Olakkam or Ghoshti). It is clear from the text of the said commentary that it was not a motley crowd of passers-by, to whom Sri Ramanuja purveyed all that knowledge. Surely, this is not a case of a handful of coins being thrown helter-skelter to be picked up by all and sundries, but one of careful bestowal of rare, esoteric knowledge *unto the ardent seekers* (ஆதர்ச அருள்பெற), the prospective beneficiaries.

—[Adopted from Sri P. B. A. Swami's article].

Ramanuja Siddhanta

(D. RAMASWAMY AYYANGAR, Advocate, Madras).

Historians and modern research scholars tell us that during the centuries that intervened between Sankara and Ramanuja, a wave of Bhakti cult, or the path of devotion, swept over the whole of India. As Ramanuja came into the world after the great Tamilian devotees known as the Azhwars, he laid emphasis on Bhakti (or God-love) as much as on Gnana (or God-knowledge), unlike, Sankara who, in accordance with the genius of his time, had laid stress on Gnana alone as the means of attaining salvation. The concept of God-head also changed, and in the place of the Nirguna (attributeless) Brahman postulated by Sankara, Ramanuja evolved a God of beautiful form and figure, full of all auspicious and good qualities (kalyana gunas) and opposed to evil of every sort (Heyapratibhata). Saguna sruties and Nirguna Sruties were both thus given significance a meaning, nirguna being taken to indicate absence of bad or evil attributes, and not a total absence of attributes. Brahman now becomes Srinivasa, and one can see the two terms equated with each other even in the very first (the mangala) sloka of Ramanuja's Sri Bhashya (Sutra Bhashya). The Iswara of the Advaita Siddhanta did of course possess qualities and answered somewhat to the description of the Saguna Brahman talked of by the Srutis, but Ramanuja's full-fledged God with a name, and a form, and with attributes, all on an eternal basis and not having foundations in illusion, was a more true, a more valid and a vastly more attractive personality. The upasaka was thus presented with a more lovable and gracious God—a personal God, so to say, taking the place of an abstract Brahman.

Consistently with this postulate of the highest Godhead, the Tatwa, Hita and Purushartha were re-stated by Ramanuja by a more appealing form which satisfied the intellectual quest of the human soul for God, and, at the same time furnished food for that great human emotion, love. Contemplation of God became pleasant and Sadhana Bhakti (Bhakti as means) became as sweet and enjoyable as saadhya Bhakti (Bhakti that is aspired for). It is like asking a patient to take milk and sugar and all the delicacies known to the tongue as a remedy for his disease. The centre was shifted from the "aham" of one's own self, to God, the Highest Self. "Scham" (I am He) gave place to "Daasoham" (I am His servant). Karma (or action) is transmuted into Kainkarya or service to God and godly men, and work is sublimated into worship. Punya (good deeds) and paapa (sin) have no more any merit or demerit in the matter of the spiritual progress of the soul. Both of them are chains that keep one bound in Samsara (the cycle of births and deaths). Punya may be a golden chain and paapa an iron chain, but both are chains. The only true Punya is to strive for union with God every moment of our life, the only Paapa is to forget Him and to think and act as if we are independent of Him. Realising that God alone is the source and sustenance of every individual soul, we entirely yield ourselves up to Him in thought, word and deed, and become Prapannas. Our sins classified by Ramanuja in the Saranagati Gadya as Bhagavat-apachara (sins towards God), Bhaagavata-apachara (sins towards His true Devotees), Asahya-apachara (unbearable i.e., unpardonable sins) and so on, sins that have been committed, that are being committed, and that may hereafter be committed in thought, word and deed, all of them without exception get "scorched like cotton in fire" as stated by an Upanishad and in the fifth verse of Tiruppavai. The Lord's declaration from the Charioteer's seat in Arjuna's Ratha (car) comes true and we are released by His grace from all sins (Sarvapaapebhyah mokshayishyami).

Here certainly is a very sweet and attractive system more appealing to the common man and more within his grasp. In addition to it, the theory evolved is of universal application and is conducive to the well-being and amelioration of all men and communities.

Sarvera-Sareeri-bhava or body-soul relationship is the key-stone to Ramanuja's edifice of philosophy, known by the name of Visishtadvaita Siddhanta. It means that God sustains, commands, and obtains all benefits from, the individual soul, who in turn is sustained and commanded by God and exists only for him.

God, Man and matter are now organically linked up and united. And each individual soul is therefore a part, however small, of this homogeneously linked up system. The corollaries derivable from this synthesis are numerous, and every one of them leads to the greater happiness and well-being of

man. If all the souls are prakaras or modes of Brahman or Godhead, they being like several parts in the anatomy of the human body, does it not follow that they must all act in unison and work for the welfare of the entire body, and that there can be no room for conflict or quarrel between one man and another, any more than there can be between one part of the body and another? The Visishtadvaita principle of aprthak sic dhi (inseparable connection) holds good also in spheres other than the spiritual, and is sure to yield very good and happy results if steadfastly kept in view and steadily brought into practice. Just as there can be no conflict between man and man, there can be no hitch or internecine trouble within groups or associations of men. Taking the family as a unit, the entire family is the soul, as it were, and the members of the family different parts of that family's body. The impartiality of the family is thus emphasised and each member works for the welfare of the whole family. From family to society is the next step. Every member of the society is, so to say, an anga (member) of the society which is the anga or body. If this relationship between the individual and the society is kept in mind, there can be no conflict between the interests of an individual and the interests of the society. And similarly with regard to a state and its citizens, the federation of states and each individual state, between nation and nation, ultimately between international weal and national weal. The harmonious blending and homogenous concept involved in the synthetic body-soul concept is capable of very wide expansion and universal application.

No wonder therefore that Swami Vivekananda, - stalwart Advaitin as he was - paid a high compliment to Ramanuja in the following terms: "Ramanuja, with a most practical philosophy, a great appeal to the emotions, an entire denial of birthrights before spiritual attainments, and appeals through the popular tongue, completely succeeded in bringing the masses back to the Vedic Religion".

Ramanujarya Divyagna Prativasaram Ujjwala,
Digantavyaapinee bhooyat Saa hi lokahitaishinee.

ராமானுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா ப்ரதிவாஸாரமுஜ்ஜ்வலா |
திகந்தவ்யாபிநீ பூபாத் ஸாஹி லோகஹிதைதஷிணீ ||

INSTITUTE OF RAMANUJA PHILOSOPHY

A group of Professors, Doctors and Journalists met at No 13, Mahalakshmi Street, T. Nagar, Madras on 4—7—76 under the presidency of Chandilyan and after a discussion unanimously agreed to set up an organisation titled "Institute of Ramanuja Philosophy" with the idea of providing research facilities for advanced studies in the Philosophy of Sri Ramanuja and also propagating the ideals of the great Teacher through publication of Journals and Books. A committee was formed to draft the constitution of the aforesaid Institute.

A. THIRUVENGADATHAN, Convener.

சீரிய நால் மறை செம் பொருள்	சிறந்த நால் வேதங்களி லுள்ள செவ்விய பொருள் களை	இராமாநுசன் தன்னை	எம்பெருமானாரை
செம் தமிழால்	அழகிய தமிழ்ப் பாசரங் களினால்	சார்ந்தவர் தம்	ஆசிரயமாகப் பந்தினவர் களுடைய
அளித்த பார் இயலும் புழை	அருளிச்செய்தவரும் பூமியெங்கும் பொருந்திய புகழையுடையவருமான	காரியம் வண்மை	அநுஷ்டாந வைலக்ஷண்ய மானது
பாண் பெரு மான்	திருப்பாணுவருடைய	இக்கடல் இடத்து	கடல் குழந்த இப்பூமிகில்
சாண் ஆம் பதுமம் தார் இயல் சென்னி	திருவடிகளாகிற தாமரைப் பூவாலே அலங்கரிக்கப் பட்ட திருமுடியையுடைய ரான	என்னால் சொல்ல ஒணது	(இப்படிப்பட்ட வைபவ முடையதென்று) என்னால் சொல்லித் தலைக்கட்ட முடியாதது.

*** — எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளை யெல்லாம் விசதமாகப் பேசுகையாலே சிறந்தவையான நால்வேதங்களில் பொதித்து விட்கும் நற்பொருள்களை “அமலனாகிபிரான்” என்னும் திவ்ய ப்ரபந்தத்தில் சுருக்கி அருளிச் செய்தவராய் நாடெங்கும் பரவின புகழையுடையரான திருப்பாணுவருடைய சரணாபிந்தங்களாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட திருமுடியையுடையவரான எம்பெருமானாரை அடிபணிந்தவருடைய ஆசார வைலக்ஷண்யமானது என் வாய் கொண்டு வருணிக்க முடியாதபடி மிகவும் சிறந்தது என்றாயிற்று.

சுரன் — சரணமென்ற வடசொற் சிதைவு. பதுமம் — பத்மமென்ற வடசொல்விகாரம். தார் — மலைக்கும் பூவுக்கும் பெயர் ; இங்கே பூவைச்சொல்லும். நான்காமடியில், “காரியம் வண்மை” என்ற பாடமும் உண்டு ; கார் என்று மேகமாய், மேகங்கள் ஜல ஸ்தல விபாகம் பாராமல் நாடெங்கும் பரந்து தண்ணீரை வர்ஷித்து உபகரிக்குமாபோலே உலகமெல்லாந் திரிந்து ரஹஸ்யமான ஆர்த்தங்களைப் பொழிந்து நல்ல உபதேசங்களைச் செய்யுமவர்கள் இராமாநுசனடியார் என்றதாகிறது. 11

இடங்கொண்ட கீர்த்தி மர்ணாக்கிறவன்*. இளைபடிப்போ
தடங்கும்தயத் தீராமாநுசன்* அம்பொற்பாத மென்றுங்
கடங்கொண் டிறைஞ்சும் திருவிளர்க்கன்றிக் காதல்செய்யாத்
திடங்கொண்ட ஞானியர்க்கே* அடியேனன்பு செய்வதுவே. 12

இடம் கொண்ட கீர்த்தி	பூமியெங்கும் வியாபித்த கீர்த்தியையுடையரான	கடம் கொண்டு இறைஞ்சும் திரு	இதுவே நமக்கு ஸ்வரூப மென்கிற புத்தியோடே ஆசிரயிக்கையாகிற செல் வத்தையுடையரான
மழிசைக்கு இறைவன்	திருமழிசைப்பிரானுடைய	முனிவர்க்கு அன் தி	மஹான்களுக்குத் தவிர மற்றவர்களுக்கு
இணை அடி போது	உபயபாதாரவிந்தங்கள்	காதல் செய்யா	அன்பு பூண்டிராத
அடங்கும் இதயத்து இராமாநுசன்	குடிகொண்டிருக்கப்பெற்ற திருவுள்ளத்தையுடையரான எம்பெருமானருடைய	திடங்கொண்ட ஞானியர்க்கே	மிக்க உறுதியுடையரான ஞானிகளுக்குத்தான்
அம் பொன் பாதம் என்றும்	மிகவுழ் அழகிய திருவடிகளை எக்காலத்திலும்	அடியேன் அன்பு செய் வது	அடியேன்பக்தனாயிருப்பேன்.

*** — உலகமெங்கும் பரவின புகழையுடையரான திருமழிசைப்பிரானுடைய பாதாரவிந்தங்கள் அடங்கியிருக்கப்பெற்ற திருவுள்ளத்தை யுடையரான

எம்பெருமானானுடைய திருவடித்தாமரைகளை ஸ்வரூப ப்ராப்தத்வ புத்தியோடே அநவரதம் ஆச்ரயிக்கின்ற மஹா பாகவதர்கட்குத் தவிர வேறொருவர்க்கும் விதேயப்படாத மாஞானிகளுக்கே அடியேன் அன்பனாயிருப்பன் என்கிறார். இப்பாட்டால், 'ஸ்ரீராமாநுஜ பக்த பக்த பக்தன் அடியேன்' என்றாராயிற்று.

கடங்கொண்டு—கடமைபா கக்கொண்டு.

12

செய்யும் புகந்துளவத் தொழின்மாலையும்* செந்தமிழ்ந்
பெய்யும் மறைத்தமிழ்மாலையும்* பேராத சீரங்கத்
தையன் கழற்கணியும் பரந்தாளன்றி ஆதரியா
மெய்யன்* இராமாநுசன் சரணாகதி வேறெனக்கே.

13

செய்யும்	{ (தொண்டரடிப்பொடியாழ் வாராகிற தம்மாலே) செய்யப்பட்டதாய்	பேராத சீர் அரங்கத்து ஐயன்கழற்கு அணியும்	{ நித்யஸித்தமான கல்யாண குணங்களை யுடைய ரான ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திரு வடிகளிலே சாத்தினவ ரான
புகம் துளவம்	{ புகமை தங்கிய திருத்துழாய் மயமாய்	பரன்	{ தொண்டரடிப்பொடியாழ் வாராகிற பெரியவருடைய
தொழில்	{ வேலைப்பாடுகளை யுடைத் தான	தான் அன்றி ஆதரியா	{ திருவடிகளைத் தவிர மற்ற ஒன்றையும் விரும்பாத
மாலையும்	பூமாலையும்	மெய்யன்	ஸத்யசீலரான
செம் தமிழில்	அழகிய தமிழ்ப் பாஷையிலே	இராமாநுசன்	எம்பெருமானானுடைய
பெய்யும்	உண்டாக்கப்பட்டதாய்	சரணே	திருவடிகளை
மறை	வேதஸத்ருசமான	எனக்கு	அடியேனுக்கு
தமிழ் மாலையும்	{ திருமலை திருப்பள்ளி யெழுச்சியென்கிற திவ்ய ப்ரபந்தங்களாகிற சொல் மாலையும்	வேறு கதி	{ விலகாணமான ப்ராப்ய வஸ்துவாம்.

***—தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளை யன்றி மற்றொன்றில் ஆதரம் அற்றிருக்கிற எம்பெருமானார் திருவடிகளை நமக்குச் சரணமென்கிறார் இதில்.

தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் ஸ்ரீரங்கநாதன் திருவடிகளில் இரண்டு மாலையைச் செய்து ஸமர்ப்பித்தனரென்று சாடுக்தியாகச் சொல்லுகிறார் அமுதனார். “துளபத்தொண்டாய் தொல்சீர்த் தொண்டரடிப்பொடி” என்றும், “தொடை யொத்த துளபமும் கூடையும் பொலிந்து தோன்றிய தோள் தொண்டரடிப்பொடி” என்றும், தாமே அருளிச்செய்தபடிக்குப் பொருந்தத் திருத்துழாய் மாலையும், திருமலை திருப்பள்ளியெழுச்சி யென்கிற திவ்ய ப்ரபந்தங்களாகிற சொல்மலை களையும் அரங்கத்தையன் கழல்களிலே ஸமர்ப்பித்தவரினே தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வார்.

“துளபத்தெழில் மாலையும்” என்றும் சிலர் பாடங்கூறுவர் ; துளபத்து— துளஸியினாலாகிய, எழில் மலை—அழகிய மலை என்றபடி. இப்பாடம் அழகியதே யாயினும் வியாக்கியானத்தில் ஆதரிக்கப்பட்ட பாடமன்றாதலால் உபேகஷிக்கத் தக்கதென்க.

13

கதிக்குப்பதறி* வெங்காளரங் கத்துங் கடமெல்லாம்
கொதிக்கத் தவஞ்செய்யுங் கொக்கையற்றேன்* கொல்லி காவலன்சொல்
பதிக்குங்கலைக் கவிபாடும் பெரியன் யாதங்களே
துதிக்கும்பரமன்* இராமாநுச னென்னைச் சொல்லியோ.

14

கொல்லி காவ லன்	{ குலசேகரப் பெருமானாலே அருளிச் செய்யப்பட்டதாய்	என்னை சோர் விலன்	{ என்னை விட்டு நீங்குகிரு ரில்லை; (ஆதலால்)
கலை சொல் பதிக்டும்	{ சாஸ்திரச்சொற்கள் அமை யப்பெற்றதான	கதிக்கு பதறி	{ ப்ராப்ய லாபத்துக்காக விரைந்து
கவி	{ பெருமாள் திருமொழிப் பாசுரங்களை	வெம் கானமும் கல்லும்	{ அத்யுஷ்ணமான காடுகளி லும் மலைகளிலும்
பாடும் பெரிய வர்	{ பாடுகின்ற பெரியோர்களது	கடலும்	{ கடல்களிலும் (நின்று கொண்டு
பாதங்களே	திருவடிகளையே	எல்லாம் கொதிக்க	{ எல்லா அவயவங்களுட கொதிக்கும்படியாக
துதிக்கும்	ஸ்தோத்ரம் செய்பவராய்	தவம் செய்யும்	{ தபஸ்ஸு பண்ணும் ஸ்வ பாவத்தை
பரமன்	உத்க்ருஷ்டரான	கொள்கை	{ விட்டொழித்தேன்.
இராமாநுசன்	எம்பெருமானார்	அற்றேன்	

*** — ஸகல சாஸ்த்ரங்களின் ஸாரப்பொருள்களையும் திரட்டி ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமாள் அருளிச்செய்த பெருமாள் திருமொழி யென்னுந் திவ்யப்ரபந்தத்தை அநுஸந்திக்கின்ற பெரியவர்களது திருவடிகளையே போற்று மியல்வினரான எம்பெருமானார் வந்து தாமே என்னை ஸ்வீகரித்தாராதலால் இனி ஒருநாளும் அவர் அடியேனைக் கைவிடமாட்டார்; ஆனபின்பு நமக்கு ப்ராப்யம் வேறு ஒன்று மில்லாமை யாலே, வநபர்தை ஸமுத்ர தீரங்களில் நின்று க்ருரமாகச் செய்யும் தவங்களில் இனி எனக்கு அந்வயமில்லை யென்றாராயிற்று.

“எல்லாங் கொதிக்கத் தவஞ்செய்யுங்கொள்கை” என்றதற்கு—இவனுடைய தவத்தின் கொடுமையைக் கண்டு கானமும் கல்லும் கடலும் பரிதாபிக்கும்படியாக அந்தந்த ஸ்தலங்களிலே நின்று தபஸ்ஸுபண்ணும் ஸ்வபாவம் என்று பொருள் கூறுவாருமுளர்.

சோர்வு இயல்—பிரிவிலன் என்றபடி.

...

...

... 14

சோராதகாதல் பெருங்குழிப்பாய்* தொல்லைமலை யொன்றும்
பாராதவளைப் பல்லாண்டென்று காம்ப்டும்* பான்மையன்தான்
பேராத ஷ்ஷத் திராமாநுசன்றன் பிறங்கியசீர்
சாராமனிசரைச் சேரேன்* எனக்கென்ன தாழ்வினியே?

15

சோராத காதல் பெரு குழிப் பால்	{ ஒருநாளும் குறைவுபடாத ப்ரேமத்தில் பெருஞ்சுழிப் படுகையாலே	தான் பேராத உள்ளத்து	{ திருவடிகள் விட்டகலாத திருவுள்ளத்தையுடைய ரான
தொல்லை மலை ஒன்றும் பாராது	{ நித்யானுன எம்பெருமான் படியைச் சிறிதும் திருபி யாமல்	இராமாநுசன் தன்	{ எம்பெருமானாருடைய
அவனை	அவ்வெம்பெருமானை நோக்கி	பிறங்கிய சீர்	{ மிக்க திருக்குணங்களை
பல்லாண்டு என்று காப் பிடும் பான் மையன்	{ பல்லாண்டு பல்லாண் டென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையையே நித்ய ஸ்வபாவமாக வுடையரான பெரியாழ்வாருடைய	சாரா	{ தங்களுக்கு அநுபாய்யமாகக் கொள்ளாத
		மனிசரை	{ மதுஷ்யர்களை
		சேரேன்	{ பற்றமாட்டேன்;
		இனி	{ இப்படிப்பட்ட உறுதி பிறந்த பின்பு
		எனக்கு என்ன தாழ்வு	{ அடியேனுக்கு என்னகுறை?

*** — பாண்டியராஜனுடைய பாண்டித ஸபையில் எழுந்தருளி “எம்பெருமானே பரதத்துவம்” என்று ஸ்தாபநம் செய்து கிழியறுத்துவிட்ட காலத்து, அப்பாண்டியன் தம்மை யானேமேலேற்றி ஊர்வலம் வருவிக்கையில் தம் வைபவத்தைக்

காணவந்து ஆகாசத்திலே கருடாருடனாய் நின்ற திருமலைச் சேவித்து அப்பெருமானிடத்துள்ள பெருங்காதலாலே ரக்ஷயபூதரான தம்மையும் ரக்ஷகனான அவனையும் மறந்து, தம்மை ரக்ஷகராகவும் அவனை ரக்ஷயானாகவு மெண்ணி அவனுக்குப் “பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தான்” டென்று தொடங்கி மங்களாசாஸனம் செய்தருளின பெரியாழ்வாருடைய திருவாகளையே அதவரதம் தியானித்தருளும் எம்பெருமானாருடைய குணங்களைச் சிந்திக்ககில்லாத மனிசரோடு நான் ஸஹவாஸம் செய்யமாட்டேன்; இந்நினைவு பிறந்தபின் இனி எனக்கு ஒரு குறையுமில்லை—என்றாராயிற்று.

முன்னிரண்டடிகளிற் குறிக்கப்பட்டுள்ள சரிதையின் விழிவு பெரியாழ்வார் வைபவத்திற் காணத்தக்கது.

பிறங்கியச்—அளவற்ற குணங்கள் என்னவுமாம்; ப்ரகாசமான குணங்கள் என்னவுமாம். ... 15

தாழ்வொன்றில்லா மறைதாழ்ந்து* தலரழுதுங் கலியே
ஆள்கின்றநாள் வந்தவித்தவன் காண்மின்* அரங்கர்மௌலி
சூழ்கின்ற மாலையைச் சூடிக்கொடுத்தவன் தொல்வருளால்
வாழ்கின்றவள்ளல்* இராமாநுசு னென்னும் மாமுனியே. 16

அரங்கர் மௌலி சூழ் கின்ற மாலையை	{ ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திரு முடியிலே சாத்தக்கடவ தான பூமாலையை	இராமாநுசன் என்னும் மா முனி	{ ஸ்ரீராமாநுஜ முனியானவர் (எப்படிப்பட்டவரென்றால்)
சூடிக்கொடுத்த வள்	{ தனது திருக்குழலிலே அணிந்து வாஸிதமாக்கிக் கொடுத்தவளான ஆண் டானுடைய	தாழ்வு ஒன்று இல்லாமறை	{ ஒரு குறையுமில்லாதிருந்த வேதமானது
தொல் அரு ளால் வாழ் கின்ற வள் ளல்	{ அவ்யாஜமான அருளாலே வாழ்பவரும் உதாரருமான	தாழ்ந்து தலம் முழுதும் கலியே ஆள் கின்ற நாள் வந்து	{ (குத்ருஷ்டிகளாலே) இழிவு பெற பூமியெங்கும் கலியே ஸாம்ராஜ்யம்பண்ணு கிற காலத்திலே இங்கே வந்தவதரித்து
		அளித்தவன் காண்மின்	{ (அந்த வேதத்தை உத்தரிப் பித்து உலகத்தை) ரக்ஷித் தருளினவர்.

***—ப்ரமாணங்களிற் சிறந்து உத்துங்கமாயிருந்த வேதமானது பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் தாழ்வுபெற்றுக் கலிபுருஷனே செங்கோல் செலுத்திக் கிடந்த காலத்திலே வந்து திருவவதரித்தருளி அக்கலியைக்கெடுத்து வேதத்தை நிலைநிறுத்தின மஹாநுபாவர் காண்மின் எம்பெருமானார்.

அரங்கர்மௌலி சூழ்கின்ற மாலையைச் சூடிக்கொடுத்த வரலாறு ஆண்டாள் வைபவத்திற் காணத்தக்கது. சூடிக்கொடுத்த நாச்சியாருடைய பரமக்ருபைக்குப் பாத்ரபூதர் எம்பெருமானார் என்றதாயிற்றுப் பின்னடிகளால். ... 16

முனியார்துயரங்கள் முந்திலும்* இன்பங்கள் மொய்த்திடினுங்
குனியார்மனம் கண்ணம்ங்கை திங்கை* கம்பரவும்
தனியானையாத் தண்டமிழ்செய்த திவ்யனக் குலகி
வினியாளை* எங்க விராமாநுசனை வந்தெய்தினரே.

கலை பரவும் தனி ஆனையை	{ ஸகல சாஸ்த்ரங்களாலும் துதிக்கப்படுகிற ஆத்மீய மான மத்தகஜம் போன்ற	இனியானை எங்கள் இராமாநுசனை வந்து எய்தினர்	ப்ரேமமுடையவராய் எங்களுக்குத் தலைவரான எம்பெருமானாரை வந்து பணிந்த மஹான்கள்
கண்ணமங்கை நின்றானை உலகில்	{ திருக்கண்ணை மங்கைகிலே நிற்கும் பத்தராவீப் பெருமானைக் குறித்து இவ்வுலகில்	துயரங்கள் முந்திலும் முனியார்	{ தாபத்ரயம் செறிந்தாலும் வருத்தப்பட மாட்டார்கள்;
தண் தமிழ் செய்த	{ ஸம்ஸார தாபஹரமான திவ்யப்ரபந்தத்தைச் செய் தருளின	இன்பங்கள் மொய்த்திடி னும் மனம் கலியார்	{ ஸுகங்கள் செறிந்தாலும் களிப்படையமாட்டார்கள்.
நீலன் தனக்கு	திருமங்கையாழ்வார் பக்கல்		

*** — ஸகல சாஸ்த்ரப்ரதிபாத்யானை எம்பெருமானைத் தம்முடைய திவ்யப்ரபந்தங்களிலே அமைத்துப் பாடின திருமங்கை யாழ்வார்க்கு அந்தரங்க பக்தரான எம்பெருமானாரை ஆர்யமித்த மஹான்கள் ஸுகதுக்கங்கள் மேலிடுங்காலத்தில் மற்ற ஸம்ஸாரிகளைப்போல் ஹர்ஷ சோகங்களை யடையாமல் எவ்வித விகாரமும் அற்றிருப்பார்கள்; நீங்களுந் ஹர்ஷ சோகங்களில் கலங்கவேண்டா என்றபடி.

“துயரங்கள் முந்திலும் முனியார், இன்பங்கள் மொய்த்திடினும் மனங்கலியார்” — “களிப்புங் கவர்வுமற்று” என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தபடியே நிர்விகாரராயிருப்பவர்கள் என்கை. ஒரு காலனா கையில் கிடைத்துவிட்டால் தலை நாறிப் போவதும், ஒற்றைக்காசை இழந்துவிட்டால் நிலைகலங்கிப் போவதுமாயிற்றே ஸம்ஸாரிகளின் படியிருப்பது; ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தர்கள் அப்படி இருக்கமாட்டார்கள்; ஸுகம் வந்தகாலத்தும் துக்கம் வந்தகாலத்தும் ஒருபடிப்பட்ட மன நிலையை யுடைய ராகவே யிருப்பார்கள் என்றவாறு.

கண்ணமங்கை நின்றானை -- திருக்கண்ணை மங்கையைச் சொன்னது மற்றுள்ள எல்லாத் திருப்பதிகட்கும் உபலக்ஷணம்; பல திருப்பதிகளிலும் புக்குக் கவிபாடின கலியன் என்றபடி. நீலன் — திருமங்கையாழ்வாருடைய திருநாமங்களில் ஒன்று. 17

எய்தற்கரிய மறைகளை* ஆயிர மின்தமிழாற்
செய்தற்குலகில் வருஞ் சடகோபனை* சிந்தையுள்ளே
பேர்தற்கிசையும் பெரியவர் சீரை யுயிர்களெல்லாம்
உய்தற் குதவும்* இராமாநுசனெம் உறுதுணையே.

18

எய்தற்கு அரிய மறைகளை	{ அதிகரிக்க முடியாத (அள வற்ற) வேதங்களை	பெரியவர் சீரை	ஸ்ரீமதுரகவிகளுடைய ஜ்ஞாநாதி குணங்களை
இன் தமிழ் ஆயிரத்தால்	{ இனிய தமிழாகிய ஆயிரம் பாசரங்களினால்	உயிர்கள் எல்லாம் உய்தற்கு உதவும்	{ ஸகலாத்மாக்களும் உஜ்ஜீ விக்குமாறு உபகரித் தருளா நிற்கிற
செய்தற்கு உலகில் வரும்	{ அருவிச்செய்வதற்காக இவ் வுலகில் வந்துதித்த	இராமாநுசன்	எம்பெருமானார்
சடகோபனை	நம்மாழ்வாரை	எம் உறுதுணை	எமக்கு உற்றதுணை.
சிந்தை உள்ளே	தமது ஹ்ருதயத்தினுள்ளே		
பெய்தற்கு இசையும்	{ த்யானிப்பதற்கு இணங்கின		

*** — எம்பெருமானார் தாம் நமக்கு உற்றதுணை. அவர் எப்படிப்பட்டவரென்னில், ஸ்ரீ மதுரகவிகளுடைய திருக்கல்யாண குணங்களைப் பரக்க உபந்யஸித்தருளி ஸகலாத்மாக்களையும் உஜ்ஜீவிக்கச் செய்பவர்; அந்த மதுரகவிகள் எப்படிப்பட்டவர்; — நம்மாழ்வாரையே ஸர்வகாலமும் ஹ்ருதயத்திலே வைத்துச் சிந்திப்பவர். அன்னாழ்வார் எப்படிப்பட்டவர்? — அந்தந்தங்களையாலே அத்யயநம்

செய்வதற்கு அரியவையான வேதங்களிற் பொதிந்து கிடக்கும் ஸாரப்பொருள்களை இனிய தமிழ்ப் பாசுரங்களாலே வெளியிட்டருள்வதற்காக இந்நிலத்தே திருவவ தரித்தவர்.

வேதந் தமிழ்செய்த மாறன் கடகோபனையே வாழ்த்தும் ஸ்ரீ மதுரகவிகளின் பக்தரான எம்பெருமானார் நமக்கு உற்றதுணை பென்னுராயிற்று. இப்பாட்டில் ஸ்ரீமதுரகவிகள் பெரியவர் என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டமை நோக்கத்தக்கது. “புவியு மிருவிசும்பும் நின்னகத்த, நீ யென் செவியின் வழிபுகுந்து என்னுள்ளாய் அவிவின்றி, யான் பெரியன் நீ பெரியை யென்பதனை யாரறிவார், ஊன்பருகு நேமியாயுள்ளு” [பெரிய திருவந்தாதி] என்று பெரிதான பரப்ரஹ்மத்தை உள் ளடக்கின பெரியவரையும் [நம்மாவாரையும்] உள்ளடக்கின பெரியவரினே மதுர கவிகள். ... 18

உறுபெருஞ் செல்வமுந் தந்தையுந் தாயும்* உயர்குருவும்
வேறிதருமுகள் நாதனும்* மாறன் விளங்கியசீர்
நேறிதருஞ் செந்தமிழாரணமே யென்றிந் நீனிலத்தோர்
அறிதாநின்ற* இராமாநுச னெனக் காரமுதே.

உறு பெரு செல்வமும்	{ சிறந்த பெரிய ஸம்பத்தும்	மாறன் விளங் கிய சீர்நெறி தரும் செம் தமிழ் ஆர ணமே என்று	நம்மாழ்வார் (தமக்கு) ப்ரகா சித்த பகவத் குணங்க ளின் அடைவே அருளிச் செய்த செந்தமிழ் வேதமே யென்று
தந்தையும் தாயும்	{ மாதா பிதாக்களும்	இ நீள் நிலத் தோர் அறி தா நின்ற	{ இப்பெரிய உலகிலுள்ளார் யாவரும் அறியும்படி நின்ற
உயர் குருவும்	ஸதாசார்யனும்	இராமாநுசன் எனக்கு ஆர் அமுது	எம்பெருமானார் அடியோனுக்கு பரம போக்யர்,
வேறி தரு முகள் நாத னும்	{ மணம் மிக்க பூவைப் பிறப் பிடமாக வடைய பெரிய பிராட்டியாருக்குக் கொழுந னான ஸர்வேச்வரனும் (ஆகிய எல்லாம்)		

*** — எம்பெருமானார் நாம் நமக்குப் பரமபோக்யர்; அவர் எப்படிப்பட்டவ ரென்னில்; — ‘நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த திருவாய்மொழிதான் நமக்கு ஸர்வஸ்வம்’ என்கிற அத்யவஸாய முடையவர். அன்னவர் திறத்து அடியேன் அநந்ய போக் யத்வ புத்தியை யுடையேன் என்னுராயிற்று.

“மாதா பிதா யுவதய:” என்ற ச்லோகத்தினால் ஆளவந்தார் நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளையே ஸர்வஸ்வமாகக் கொண்டபடி சொல்லிற்று; இப்பாட்டால், எம் பெருமானார் நம்மாழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸர்வஸ்வமாகக் கொண்டபடி சொல்லுகிறது.

மாறன் விளங்கிய சீர்நெறிதரும் செந்தமிழாரணம் — திருவாய் மொழியில் ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியிலும் எம்பெருமானுடைய ஒவ்வொரு திவ்யகுணத்தை வெளியிட் டிருக்கிறார்; அது வெளியிட்டவாறு என்னென்னில், எம்பெருமான் ஆழ்வார்க்கு எந்த க்ரமமாகக் குணங்களை அநுபவிப்பித்தானோ அந்த க்ரமமாகவே இவர் வெளியிட்டாரென்க. ... 19

ஆரப்பொழில் தென்குருகைப்பிராள்* அரத்த திருவாய்
சுந்தமிழி னிசையுணர்ந்தோர்கட்கு* இனியன்தஞ்
சீரையரின்றுய்யுஞ் சீலங்கொள் நாதரவியை நெஞ்சார்
வாரிப்பருகும்* இராமாநுசனென்றன் மாந்தியே.

ஆரம் பொழில் சந்தனச் சோலைகளையுடைய	சீரை	குணங்களை
தென் குருகை { அழகிய திருக்குருகிலே	பயின்று	அப்பணித்து
(அவதரித்த)	உய்யும் சீலம்	{ ஸத்தை பெறும் சீலத்தை
பிரான் { மஹோபகாரமான ஆழ்வா	கொள்	யுடையரான
ருடைய	நாதமுனியை	நாதமுனிகளை
அமுதம் திரு	நெஞ்சால்	தாம் திருவுள்ளத்தாலே
வாய் { பரமபோக்யமான திருப்பவ	வாரி பருகும்	{ அபிதிவேசத்தோடு அனு
ளத்தில் பிறந்த	இராமாநுசன்	பவிக்கின்ற
ஈரம் தமிழின் { ஈரச் சொல்லாகிய திருவாய்	என் தன் மா	{ என் பெருமானார்
இசை { மொழியின் இசையை	நிதி	{ எனக்கு அஷ்யமான நிதி.
உணர்ந்தோர் { அறிந்தவர்களுக்கு		
கட்கு		
இனியவர் தம் { இஷ்டர்களா யிருப்பவர்க		
ளுடைய		

***—எம்பெருமானார் தாம் நமக்கு அஷ்யமான தனம்; அவர் எப்படிப் பட்டவர்?—மூீமந் நாதமுனிகளை ஹ்ருதயத்திலே வைத்துப் பரம ப்ரேமத்துடனே சிந்திப்பவர். அந்த நாதமுனிகள் எப்படிப்பட்டவர்?—நம்மாழ்வாருடைய அதி மதாரமான திருவாய்மொழியை காநம் முதலிய ஸகல லக்ஷணங்களோடும் அறிந்த வர்கள் விஷயத்தில் ப்ரீதியையுடையார் யாரோ, அவர்களுடைய குணங்களை யநு ஸந்தித்து உஜ்ஜீவிப்பவர்.

20

நிதியைப்பொழியும் முகிலென்று* நீர்தம் வாசல்பற்றித்
துதிகற்றுலகிற் றுவள்கின்றிலே வினி* தூய்நெறிசேர்
எதிகட்கிறவன் யமுனைத் துறைவ னினையடியாம்
கதிபெற்றுடைய* இராமாநுச னென்னைக் காத்தனனே.

21

தூய்நெறி சேர் { பரிசுத்தமான அனுட்டான	இனி	இனிமேல்,
எதிகட்கு { முடைய யதிகளுக்கு	நிதியை பொழி	{ “நிதிகளை வர்ஷி க் கிற
இறைவன் தலைவரான	யும் முகில்	மேகமே!” என்று
யமுனைத் { ஆளவந்தாருடைய	என்று	
துறைவன்	துதி கற்று	{ ஸ்தோத்திரங்களைப் பண்ணிக்
இணை அடி { உபய பாதங்களாகிற ப்ராப்	உலகில்	கொண்டு
ஆம் கதி { யத்தை	நீசர் தம்	இவ்வுலகத்தில்
பெற்று { பெற்று (அதனாலே)	வாசல் பற்றி	நீசராயிருப்பவருடைய
உடைய { உலகத்தார்க்கெல்லாம் ஸ்வா	துவள்கின்றி	வாசலைப் பற்றிநின்று
இராமாநுசன் { மியா யிருக்கிற	லேன்	{ வருந்தமாட்டேன்.
என்னை காத் { என்னை ரக்ஷித்தருளினார்		
தனன் { (ஆன பின்பு)		

***—நேற்றுவரையிலும் நான் கண்டபேர்களுடைய வாசற் கடைகளிலும் போய் நின்று வாயைக்காட்டி வயிற்றைக்காட்டி “மஹாநிதிகளைப் பொழிகின்ற மேகமே!” என்று பெய்யான நரஸ்துதிகளைச் செய்து துவண்டேன்; இன்று முதல் எந்நாளும் இனி நான் அவ்வாறு துவளமாட்டேன்; ஒரு நீசனுடைய வாசலையும் பற்றமாட்டேன்.

அமுதனாரே! இன்று உமக்கு வந்த அதிசயம் என்ன?; இன்று உமக்குச் செல்வம் விஞ்சியதோ? எத்தலே நீர் இங்ஙனே மாப்பு தட்டிச் சொல்லுகிறீர்?

இன்று நான் எம்பெருமானாருடைய ஸம்ரக்ஷணைக்கு ஆளாய் விட்டேன்; அவரோ, எதிகளுக்குத் தலைவரான ஆளவந்தாருடைய ஸம்ரக்ஷணையைப் பெற்று

உய்ந்தவர். அன்னவராலே ஸம்ரக்ஷிக்கப் பேற்றேனானபின்பு இனிநான் ஏதுக் காக ஒருநீசன் வாசலைப் பற்றித் துவளவேண்டும்!; துவள்கின்றிலேனினி. ... 21

கார்த்திகையானுங் கரிமுகத்தானும்* களலும் முக்கன்
முர்த்தியும் மோடியும் வெப்பும் முதுகிட்டு* முவுலகும்
பூத்தவனேயென்று போற்றிட வானன் பிறைபொறுத்த
தீர்த்தனையேத்தும்* இராமாநுச னென்றன் சேமவைப்பே.

22

கார்த்திகை	ஸம்ரக்ஷம்மணியனும்	முவுலகும்	“மூன்று உலகங்களையும்
பாணம்		பூத்தவனே	திருநாடிக் கமலத்திலே
கரிமுகத்தானும்	கணபதியும்	என்று	உண்டாக்கின பெரு
களலும்	(அவர்களுக்குத் துணையாய்	போற்றிட	மானே!” (என்னைக் காத்
	வந்த) அத்தியும்		தருள்) என்று போற்ற
முக்கன் முர்த்	சிவனும்	வானன் பிறை	(அந்த) பாணஸூரனுடைய
தியும்		பொறுத்த	அபராதத்தைக் கடித்தரு
மோடியும்	துர்க்கையும்	தீர்த்தனை	ளின் பாவநான ஸர்வேச்வரனை
வெப்பும்	ஜ்வரதேவதையும்	ஏத்தும்	நித்யம் துதிக்கின்ற
முதுகிட்டு	முதுகாட்டி ஓடிப்போன	இராமாநுசன்	எம்பெருமானார்
	பின்பு (அநந்யகதியான	என் தன் சேமம்	எனக்கு ஆபத்ததம்.
	பாணஸூரனானவன்	வைப்பு	

***—[ஐச்வர்யம் சங்கராதிச்சேத் ஆரோக்யம் பாஸ்கராத் ததா] சிவன் பக்கல் செல்வம்பெற விரும்பவேண்டும்; ஸூர்யன் பக்கல் ஆரோக்யம்பெற விரும்ப வேண்டும்] என்று ஸாமாந்யமாகச் சிலர் சொல்லுவதுண்டே; அதனைக்கொண்டு ஒருவன் அமுதனாரை நோக்கி ‘ஓய்! நீர் எம்பெருமானாரைப் பற்றினால் உம்முடைய தாரித்ரியம் நீங்குமோ? சிவனைப் பற்றினாலன்றோ செல்வம் மிகும்’ என்று கூற; அந்தச் சிவன்பட்ட பரிபவங்களை விளக்கும் ஒரு இதிஹாஸத்தைப் பரக்கப் பேசிக் கொண்டு, ‘எம்பெருமானார்தாம் எனக்கு ஆபத்ததம்’ என்கிற திண்ணிய அத்யவ ஸாயத்தை உறுத்திக் கூறுகின்றார் இதில்.

பலிசக்ரவர்த்தியின் ஸந்ததியிற் பிறந்தவனான பாணஸூரன் ஒரு ஊலத்தில் சிவபிரானது நடனத்தைக்கண்டு அதற்குத் தனது இரண்டு கைகளால் மத்தளந் தட்ட, சிவபெருமான் அருள்கூர்ந்து அவனுக்கு ஆயிரங் கைகளையும் நெருப்ப மதிளையும் அளவிறந்த வலிமையையும் மிக்க செல்வத்தையும் தான் தனது பரி வாரங்களோடு அவன் மாளிகை வாசலிற் காவல்செய்திருத்தல் முதலிய வரங்களையுந் தந்தருளினன்; அந்த பாணஸூரனுடைய பெண்ணாகிய உடைஷியென்பவள், ஒரு நாள் ஒரு புருஷனோடு தான் கூடியதாகக் கனாக்கண்டு, முன் பார்வதி அருளி யிருந்தபடி அவனிடத்தில் மிக்க ஆசைபற்றியவளாய்த் தன் உயிர்த்தோழியான சித்ரலேகைக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்து, அவள் மூலமார் அந்தப் புருஷன் க்ருஷ்ணனுடைய பெளத்திரனும் ப்ரத்யும்னனது புத்திரனுமாகிய அநிருத்த னென்று அறிந்துகொண்டு, ‘அவனைப் பெறுதற்கு உபாயம் செய்யவேண்டும்’ என்று அத்தோழியை வேண்ட; அவள் தன் யோகவித்தை மஹிமையினால் த்வார கைக்குச் சென்று அநிருத்தனைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து அந்தப்புரத்திலே விட, உடைஷி அவனோடு போகங்களை அநுபவித்துவர, இச்செய்தியைக் காவலாளரால்றிந்த அந்த பாணஸூரன் தன் சேனையுடன் அநிருத்தனை எதிர்த்து மாயை யினுற் பொருது நாகாஸ்த்ரத்தினுற் கட்டிப்போட்டிருக்க, த்வாரகையிலே அநிருத் தனைக் காணாமல் யாதவர்களெல்லாருங் கலங்கியிருந்தபோது, நாரதமா முனிவனால்

ஆவாசவாணியில் தெய்விக வாணி

ஆழ்வாராசார்யர்களின் தீவ்யவைபவங்களை நமது பத்ராதிபஸ்வாமிஸாதிக்க ஒலிப்பதிவு செய்துகொண்டு அவ்வப்போது ஒலிபரப்பி அனைவரையும் மகிழ்வித்து வரும் A. I. R. நிலையத்தார் ஆழ்வாராசார்யர்களின் அவதாரபூதரென்றே போற்றத்தக்க நம் ஸ்வாமியை ஸம்பந்தத்தில் பேட்டி கண்டு அதனை 20-7-76 அன்று இரவு 9-30 to 10-00 வரை ஒலிபரப்பினர். அதனைக் கேட்டவர்கள் பலரும் தத்தம் மகிழ்ச்சியைக் கடிதமூலம் தெரிவித்து வருகிறார்கள். அவற்றை ஸ்ரீ ராமாநுஜனில் வெளியிடவேண்டுமென்றும் கோருகிறார்கள். அவை யெல்லாவற்றையும் வெளியிட அவகாச மின்மையால் ஒரு கடிதம்மட்டும் கீழே பிரசுரிக்கலாகிறது. —காரியதரிசி.

—Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ உ. வே. காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி ஸன்னிதியில்

விஜ்ஞாபனம் உபயகுசலோபரி 21—7—76

நேற்று ராத்ரி சென்னை ஆல் இந்தியா ரேடியோவில் 9-30 மணி முதல் 10-00 மணிவரை செவிக்கூரிய செஞ்சொற்களை அமுதமாகப் பொழிந்து அடியோங்களை மகிழ்வித்த தேவரீருக்கு பல்லாண்டு பாடுவதன்றி கைம்மாறு காண்கிலேன். ரேடியோ நிலையத்தார் தமிழ் எழுத்தாளர் திரு. அகிலனை காஞ்சிபுரத்துக்கு அனுப்பி தேவரீரை பேட்டி கண்டு விடைகளை நிகார்டு செய்து வழக்கமாக சங்கீதக் கச்சேரியோ சங்கீத உபந்நியாசமோ ஒலிபரப்புகிற 9-30—10-30 வேளையில் “மஹா மஹிமோபாத்யாய ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளின் வாழ்க்கையும் சாதனைகளும்பற்றி பேட்டிசேருங்கள்” என்றதுமே ஆவல் மிகுந்தது. சுருக்கமான கேள்விகளும் விளக்கமான விடைகளும் அவை நிறைய ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களும் ஆசார்யர்களின் உரை வளங்களும் பளிச்சிட்டபோது மார்கழிமுப்பதும் தப்பாமே ஸ்வாமியின் காலகேஷபங் கேட்டோருக்கு பழையநீனை வுகள் வாராமல் போகாது. வித்யாப்யாசம் வேதாத்யயனம் பத்ரஸேனம் ஆகியவை பலருக்கும் தெரிந்திருக்கும். வருங்கால சந்ததிகளுக்கும் வைப்புநிதி போல அனைத்துமொழிகளிலும் ஆயிரம் ஆயிரம் நூல்களை எழுதி அச்சிட்டு அனைத்துலகும் பரப்பி வைத்த பெருமை வாசாமகோசரம். அகிலனின் கடைசி கேள்வியான “இப்போதுஎன்ன எழுதுகிறீர்கள்?” என்றதற்கு ஸ்வாமி அளித்தவிடை மெய்சிலிர்க்கவைக்கிறது. எண்பத்தாறுவது பிராயத்திலும் இருபத்துநாலு பிராயத்து இளைஞரைப்போல குதூகலமும் உற்சாகமும் மிளிர, “எங்கள்ராமாநுஜர் அவதரித்து ஆயிரம் ஆண்டுகள் நிறைவதற்கு இன்னும்நாற்பது வருஷங்கள்இருக்கின்றன. அவர் அவதார வருஷமான பிங்களஸு சித்திரை திருவாதிரைக்குள் அவருடைய நூல்கள் அத்தனையும் பாரதநாட்டின் எல்லா பாஷைகளிலும் மொழிபெயர்த்து வெளியிடவேண்டும். அதை நானே செய்கிறேன். அவரவர்கள் தம்மாலான முறையில் ஒத்தாசை பண்ணுங்கள்” என்று சாதித்தபோது அகிலன் கூறியது போல் இவை யனைத்தும் நிறைவேற்றி இன்னுமொரு நூற்றாண்டிலும் என்றுதான் சொல்லித் தலைக்கட்டத் தோன்றுகிறது. ஆனந்த பரீவாஹத்தினால் ஹர்ஷப்ரணாமங்களை சமர்ப்பிக்கிறேன்.

5 21—7—76 பரேலி.

தாஸன், A. T. KRISHNAMACHARI.

ஸ்ரீ:

உடையவரின் அவதாரமஹிமை

ஸ்ரீமதுபயவே D. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார், அட்வகேட், சென்னை-84.

(ஆவணித் திருவாதிரை)

“நாநாபூதைர் ஜகதி ஸமையர் நர்மலீலாம் விதித்ஸோ:

அந்த்யம் வர்ணம் ப்ரதயதி விபோராதிமவ்யூஹபேதே.

விச்வம் த்ரா தும் விஷயநியதம் வ்யஞ்ஜிதா நுக்ரஹஸ் ஸந்

விஷ்வக்ஸேனோ யதிபதிரபூத் வேத்ரஸாரஸ் த்ரிதண்ட:”.

பகவத் பாஷ்யகாரருடைய பெருமை இப்பொழுது விஸ்தாரமாக அனுபவிக் கப்பட்டு வருவதாலே யதிராஜ ஸப்ததி ச்லோகங்களை சேவித்துக்கொண்டு வந்த தில் அவற்றுள் 32வது ச்லோகமான இந்த ச்லோகம் சற்று நூதனமான ரஸவிசே ஷங்களைத் தந்து விளங்கியது. அவைகளைப் பெரியோர்கள் திருவடிகளில் பணிந்து இங்கே விண்ணப்பித்துக்கொள்கிறேன்.

உலகத்தில் பல ப்ரகாரங்களான ஸித்தாந்தங்களை வினோதவ்யாபார முறை யில் பரவச்செய்ய ஆசைகொண்ட லோகநா தனுடைய ஆதிவ்யூஹரூபம் (வாஸுதேவ ரூபம்) கடைசி வர்ணத்தை ப்ரகடனம் செய்யுங்கால் விஷய சுகச்சுதிலே மண்டிக் கிடக்கும் உலகோர்களைக் காக்கவேண்டிய பொறுப்பு தம்மது என்று கருதி விஷ்வக் ஸேநர் தமது கிருபையை ஆவிஷ்கரித்துக்கொண்டு இங்கே ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் வடி யில் அவதரித்தார். அவரது வேத்ரமென்னும் செங்கோலும் த்ரிதண்டமாக வந் தது என்பது இந்த ச்லோகத்தின் திரண்ட பொருள்.

“மதிவிகற்பால் பிணங்கும் சமயம் பலபலவாக்கி”வைத்தவன் ச்ரியாபதியே தான். அச்சமயங்கள் பலவற்றுள் பீதகவாடைப்பிராணர் பிரமகுருவாகி நின்று “கமப்யாத்யம் குநம் வந்தே” என்ற முதல் ஆசார்யனுடையதாகக் கணச்சிடப்படும் இந்த நம் ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத மதம் தவிர, மற்ற மதங்களெல்லாம் சற்று ஏறத் தாழத்தான் இருப்பவை. ஆபாதகுடம் அநபாயியானது இந்த ராமாநுஜ கர்சனம் ஒன்று தான். எம்பெருமான் ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் சாஸ்திரங்கள் இருவகைப்பட்டவை யென்று தயாசதகத்தில் அநுபவிக்கப்படுகிறது. தயாதேவியோடு ஸம்பந்தப்பட்டு தயாப்ரேரிதங்களாகச் செய்யப்படும் சாஸ்திரங்கள் ருஜுவானவை. தயையின் ஸாந்நித்யம் குறைந்து லீலாஸப்ரேரிதங்களான சாஸ்திரங்கள் மோஹன சாஸ் திரங்கள். பௌத்தம் ஸாங்க்யம் போன்ற மதங்களுக்கு வக்தாவாயும், ப்ரேரிதா வாயும் ஸர்வேச்வரனே நின்றபோதிலும் “உனக்கேலும் பிழை பிழையே” என்ற கணக்கில் நம் பூர்வாசார்யர்கள் அவைகளைக் கண்டிக்கக் கூசுவதில்லை. “இதி மோஹநவர்தமநா த்வயாபி க்ரதிதம் பாஹ்யமதம் த்ருணாய மந்யே” [பட்டர், ஸ்ரீரங்க ராஜஸ்தவம், உத். சதகம்-16] அம்மதங்களைக் கண்டித்தார்கள் என்பதோடு நிஸ்ஸா மல் அம்மதங்களை நிறுவியதற்காக எம்பெருமான் பேரில் குறைகூறவும் செய்வார் கள். உலகக்ஷேமத்திலே அவ்வளவு கோக்கு நம்பூர்வாசார்யர்களுக்கு. ப்ரபந்ந ஜநஸந்தான கூடஸ்தராய் நமக்கெல்லாம் ஆகிலபதியாய் விளங்கும் நம்மாழ்வார்

“நின் மாட்டாய் மலர் புரையும் திருவுருவம் மனம் வைக்கமாட்டாத பல சமய மதி கொடுத்தாய்.....மாஞாலம் வருந்தாதே” என்று பெருமானிடத்து மனஸ்தாபப்படு கிருர் மூன்றும்பத்து முதல் திருவாய் மொழியில். அதே மனோபாவத்திலிருந்துதான் ஸ்வாமி தேசிகனிடமிருந்து இந்த யதிராஜஸப்ததிச் சீலோகமும் அவதரித்திருக்க வேண்டும். நாம்மலீலை அதாவது விநோதரஸம், அதிலிருந்து உண்டானவை லீலா ப்ரவ்ருத்தங்களான ஸமயங்கள். அவைகளும் ‘நாநா பூதை:’. பல்வகைப்பட்டவை கள். அவைகளைச் செய்துபோருவதில் எம்பெருமானுக்கு ஒருக்கால் இச்சை உண் டாயிருந்தது என்று முதல் பாதத்தால் பேசப்பட்டது.

அதற்குச் சேர காலமும் கலிகாலம் தர்மத்திற்கு மிகுதியான ச்லாநி நடை யாடும் காலம். தப்பைத் தப்பாகக்கண்டு நிராகரிக்கச்சக்தியற்று மாந்தர்சள் மயங் கும் காலம். இது. பாஞ்சராத்ர ப்ரதிபாத்யமான ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லி, ச்லோகத்தின் இரண்டாம் பாதத்தில் நிர்தேசிக்கப்படுகிறது. ‘வாஸுதேவ, ஸங்கர்ஷண, ப்ரத்யும்ந, அநிருத்தர்கள், என்கிற நான்கு வ்யூஹ மூர்த்திகளுள் முதலாவது வாஸுதேவமூர்த்தி. மேற்சொன்ன “நால்வருக்கும் கிருத த்ரேதாதி யுக பரிவ்ருத்தி காமத்தாலே ஸித, ரக்த, பீத, கிருஷ்ண வர்ணங்கள் மாறிமாறி வரும்” என்று பூர்வத் தத்வத்ரய சளகத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் ஸாதித்தருளியபடி வாஸுதேவ ரூபத்துக்குக் கடைசி வர்ணம் ஸம்பவிப்பது கலியுகத்திலே. ஆகவே, “ஆதிமவ்யூஹபேதே அந்த்யம் வர்ணம் ப்ரதயீதி (ஸதி)” என்பதற்கு கலிகாலமும் வந்தவாறே என்று பொருளாகிறது.

காலமும் கலியாய் ஜகத்தை ரக்ஷிக்கக்கடவ பெருமானும் மாயாசாஸ்திரங் களைப் பரவச்செய்துவைத்திருக்க, உலகைக் காக்கவேண்டிய பொறுப்பு தம்மது என்றுகொண்டு விஷ்வக்ளேநர் யதிராஜராக இவ்வுலகில் அவதரித்து, உலகோர் களைத் திருத்திப் பணிகொள்கிருர் என்று ச்லோகத்தின் பிற்பகுதியால் பேசப்படு கிறது. ஏற்கனவே சேதளர்கள் விஷய ப்ரவணர்கள். காலம் கலிகாலம். ஸத் வம் தலையெடுக்க வழியில்லை இவர்களுக்கு ஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரனும் இவர் களை மேலும் மேலும் மோஹிப்பித்திருக்கும்போது “விஷய நியதம் விச்வம் த்ராதும் விஷ்வக்ளேந: வ்யஞ்ஜித அநுக்ரஹஸ்ஸந் யதிபதி: அபூத்”, அநுக்ரஹிக்கக் கட மைப்பட்டவன், அநுக்ரஹத்தை அபலபிக்க முற்படவே, இவர் அதை வ்யஞ்ஜநம், வெளிப்படையாகச் செய்யவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. நிரங்குச ஸ்வதந்த்ர னான அரசனால் ஏற்பட்ட ஸங்கடத்தை ஸம்மந்திரிகள் விலக்க வழிதேடுவதுபோல் பெருமாளால் நேரும் துன்பங்களைத் தாமே போக்க முற்படுகிருர் ஸேனைமுதலி யார். “த்வயா நிஸ்ருஷ்டாத்மபரேண” என்றபடி பெருமாள் பரத்தை வஹிக்க வேண்டியவர் இவரேயன்றோ?

ரஸமான இப்பொருள் நிற்க, அதீரஸமான ஸ்வாமி தேசிகன் திருவுள்ளத்தி லுபவத்துக்கே விஷயமாகக் கூடிய வேறொரு பொருளும் தவறிக்கிறது. இச்சுலோ கத்தில், வர்ணம் என்கிற சொல் நிறத்தையும்சொல்லும், ஜாதியையும் சொல்லும். அந்த்யம் வர்ணம் என்றபோது கறுப்பு நிறம் என்பதுபோல், கடைசி ஜாதி, அதா வது சூத்ரஜாதியும் சொல்லுக்குப் பொருளாகவேண்டும். அம்முறையில் வர்ண சப் தத்திற்குப் பொருள்கொண்டால் “பெருமாள் நான்வது வர்ணத்தில் தம்மைப்

ப்ரகாசப்படுத்திக்கொண்ட போது" என்று பொருளாகவேண்டும். அதாவது பெருமாள் நம்மாழ்வாராக அவதரித்தபோது "யஸ்யாஸௌ பஜதே கதாசித் அஜஹத் பூமர் ஸ்வயம் பூமிகாம்" என்றும் "பராங்குச பரகாலாதி ரூபத்தாலே அயிங்வமாக ஒரு தசாவதாரம் பண்ணி அநேக தேசிகாபதேசத்தாலே அவதரித்தருளினான்" என்றும் ஸ்வாமி அருளிச்செய்திருக்கும்படி எம்பெருமானே நம்மாழ்வாராசத்தோன்றியருளினான் என்பது ஸுஸ்பஷ்டம். புத்தராயும், கபிலராயும் தோன்றி லீலாரஸத்துக்குச்சேர அபஸித்தாங்களைச்செய்து வைத்த குறையைப் பரிஹரிக்கப் பெருமாள் தாமே ஆழ்வாராகத் தோன்றியமை இச்சுலோகத்தால் பேசப்படுகிறது.

இப்படிப் பொருள் கொண்டால் "விச்வம் த்ராதும் விஷய நியதம்" என்ற சொற்களை 'அந்த்யம்' வர்ணம் ப்ரதயதி' என்ற சொற்களோடு அந்வயிக்கக் குறையில்லை. "முதற்பெருங்கடவுளான விபு" தன்னைப் பலவகையாகப் பல யோனிகள் பிறந்து காட்டும் முறையில் உலகத்தைக் காக்கவேண்டி நான்காவது வர்ணத்தில் தன்னை ப்ரகாசப்படுத்திக்கொண்டு நின்ற போது, அந்த அவதாரத்தை உலகோர்கள் பயன்படுத்திக்கொள்ளாது போய் விடுவார்களோ என்று அஞ்சி அவர்களிடத்தில் ஆவிஷ்கரிக்கப்பட்ட அநுக்ரஹ புத்தியுடன் விஷ்வக்ஸேநர் உடையவராகத் தோன்றினார் என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. "பண் தரு மாறன் பசுந்தமிழ் ஆனந்தம் பாய்மதமாய் விண்டிட எங்களிராமானுச முனி வேழம் மெய்ம்மை கொண்ட நல்வேதக் கொழுந்தண்ட மேந்திக் சுவலயத்தே மண்டி வந்தேன்றது வாதியர்காள்! உங்கள் வாழ்வற்றதே" என்கிற அமுதனார் அமுதவாச்சீன் படியும், தமிழ் மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்த இத்தாய் இராமானுசன் என்கிற தனியன் படியும், ஆழ்வார்செய்த மஹோபகாரத்தைப்பல படிகளிலும் உலகில் பரவச்செய்து மக்கள் அதைக்கொண்டு உஜ்ஜீவிக்கும்படி செய்து போந்த அருள்தொண்டு எம்பெருமானுடையதே யாதலால் அதை இந்தச் ச்லோகத்தால் பாராட்டி ஹ்ருஷ்டராகிருர் ஸ்வாமிதேசிகன் என்று ஏன் சொல்லக்கூடாது? கலிகாலம் என்பதைக் காட்டமட்டுமா அந்த்யம் வர்ணம் ப்ரதயதி விபோ: ஆதிமவ்யூஹபேதே என்று இரண்டாவது பாதத்தை அமைத்திருக்கும் ஸ்வாமி? த்வனிகொண்டு அதிசயப்பொருள் ஒன்றை அதில் புத்தத்தவே அப்படிப் பாடிபுருக்கவேண்டும். அப்பொருளும் ஆழ்வார் பரமானந்தப்பொருளாகவே யிருக்கவேண்டும். என்றயோசனையில் இவ்வண்ணம் இங்கே விண்ணப்பித்துக் கொண்டபடி. வாஸுதேவரூபம் கறுப்பு நிறத்தை மேற்கொள்ளும் கலி பிறந்தவுடன் பிறந்தவர் தானே ஆழ்வார்.

"வேத்ரஸார: த்ரிதண்ட:" என்ற கடைசி சொற்றொடரும் ரஸம். விஷ்வக்ஸேநர் யதிபதியாக அவதரித்தாரென்றால் அவர் திருக்கையிலுள்ள வேத்ரமும் (பிரம்பும்) உடையவர் திருக்கைகளுக்கேற்ற த்ரிண்டமாக ஆய்ற்றும். "ஸாரம்" என்றால் மரத்தினுடைய வைரம் (வலிவு) நிறைந்தபாகம் என்று பொருள். ஆகவே ஒரு வேத்ரம் மூன்று தண்டமாக மாறக்குறையில்லையோ. நித்ய விபூதியில் வேத்ரம் செய்யும் பணியை லீலாவிபூதியில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருக்கையில் த்ரிதண்டம் செய்து போந்தது என்று திருவுள்ளம். வேத்ரமாகிய செங்கோலுக்கு

சிஷையிலும் (உபதேசத்திலும்) அந்வயமுண்டு, சிஷணத்திலும் (தண்டிப்பதி
லும்) அந்வயமுண்டு. அதுகொண்டு “யத்வேத்ர சிகரஸ்பந்தே விச்வமேதத்
வ்யவஸ்திதம்” என்று முன்னமே இந்த ஸப்ததியில் பாடப்பட்டது. த்ரிதண்டத்
துக்கு உபதேசத்தில் மட்டும் தான் உபயோகம் என்பதைத் தெரிவிக்கவே
“வேத்ரஸார” என்று பதப்ரயோகம் விழுந்திருக்கிறது. தண்டனையும் சீர்திருத்
தத்தை உத்தேசித்துத் தானாகையால் வேத்ரத்தின் ஸாரம்தான் ஸ்வாமி பாஷ்ய
காரர் திருக்கையில் விளங்குகிறது என்று அழகாக ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.
அஜ்ஞாத நிக்ரஹையான பெரியபிராட்டியாரைப்போல் “தயாஸுதாம்பு நிதி”
யென்றும் “தையக தாம்ந:” என்றும் “காரேய் கருணை இராமாநுச” என்றும்
“பெரும்புதூர் வந்தவன் எல்” என்றும் பாராட்டப்பெற்ற எம்பெருமானாரிடம் நிக்
ரஹம் கலசாத அனுக்ரஹமே காணப்படும் என்பதை இதனிலும் அழகாய்ப்
பேசமுடியுமோ?

க டி த ம் (3)

There is an ancient temple of Sri Varadarajaswami (Built by Chola Kings) at (Yogapuri) Vagata Agrahara, P. O. Hoskote Taluk, Bangalore Dt., only 20 miles from Bangalore City.

In this temple Avaranam the Bhashyakar Kainkarya Sabha celebrated the Thiruprathishta Mahothsavam of Utsava and Moola Divya Mangala Vighrahas of Srimath Bhaghavath Ramanuja Between 14-5-69 and 18-5-69

This was done by Agama Vidvans in the immediate presence of lat. H.H. U. Ve. Yatindra Pravana Sri Ramanuja Jeeyar Swamigal of Sri Kancheepuram Vadakesari Alagia Manavala Ramanuja Jeeyar Mutt. He did Thirtha Parigraham and also brought with him the Modaliandan from Sri Varadarajaswami Temple of Kanchipuram. He also lead the Goshti of Veda, Itihasa Purana recitals and the Nalayira Divya Prabhanda Sevai which was adorned by Asthan Vidvans, Vidyabhushas and Mahopadvayas from Alwar Thirunagari and Thirunarayanapuram at the time of their annual “Thiru Prathishta Mahothsavam, Divyamangala Vighrahas of Manavala Mamunigal Na malwar and Garudalwar. Thiruprathishta Mahothsavam were celebrated.

The annual Jayanthi of Sri Yatindapravana Ramanuja Jeeyar Swamiji of Kanchipuram Vadakesari Alagia Ramanuja Jeeyar Mutt, Smarakasangha conducted almost a month-long Nityaseva Kainkaryam in memory of this from his first Janmanakshatram, Revathi in Adimonth to (18-7-76) II Revathi in Ad: (15-8-76). The special nityothsavam included Nitya Tirumanjanam for each ras, Alwar Divyamangala Vighrahas, Tirumanjanam and Thiruveedi Uthsavas for Sri Varadarajaswami on five Sundays Vedic Itahasa, Purana recitals and Nalayira Divya Prabhanda Sevas done four times (Sattumurais on four Sundays).

There is a standing threat of Govt's reforms to deprive the Archaka of the lands of and by land reforms the Agrahar's brahmin families lost all lands and there are only three Sri Vaishnava and three other Brahmin families now here. A keen need is felt to arrange for Nitya Seva of the Dieties. A Nitya-seva-mandali has been formed to look after this.

B. SRINIVASA IYENGAR (SOTTAI), Organiser.

ஜிஸ்டர் நெ. 2975

ஸ்ரீ ராமா நுஜல்

P. B. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளின் நூல் துறைகள்.

1. நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்த வுரைகள்,	9. வேதவிசாரலக்ஷண நூல்கள்.
2. பூர்வாசார்ய தமிழ்ப்பிரபந்த ..	10. லோகாபிராம உபன்யாஸ நூல்கள்
4. ஸகல பூர்வாசார்ய ஸ்தோத்ர ..	11. பரபக்ஷப்ரதிக்ஷேப நூல்கள்
3. ஆழ்வாராசார்யப் பிரபாவ நூல்கள்,	12. உபந்யாஸை ஸௌபாக்ய நூல்கள்
5. இதிஹாஸ புராண சரித்திர ..	13. வடமொழி நூல் திரள்கள்,
6. ரஹஸ்யார்த்த விளக்க ..	14. ஹிந்தி பாஷையில் நூல்கள்
7. வேதாந்தப் பொருள் விளக்க ..	15. தெலுங்கு பாஷையில் ..
8. ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த விளக்க ..	16. பூர்வாசார்ய கீரந்த வெளியீடுகள்.

விரிவான கியாடலாகுகள் தருவித்து விவரங்காண்க.

சந்தாப்பணம் M: O. செய்பவர்கள்

P. B. ANNANGARACHARYA,

Editor, GRANTHAMALA, Kancheepuram-631503

என்ற விலாசத்திற்கு அனுப்புக.

If un-delivered please return to:

P. B. ANNANGARACHARYA,

KANCHIPURAM. Pin Code-631503

To

Sriman / Srimathi

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

596. Vidwan K. Kri...
 15. ...
 P.O. Manguneri (Tirunelveli Dt.)

Edited and Published by P. B. Annangaracharya Swami

at Madras Sathigraha Prakashana Sabha.

Printed by B. Devarajan at Sri Kanyakshi Press, 44-C, T. K. Nambi St.,

Kancheepuram-3.